

Szanowne Koleżanki, Szanowni Koledzy,

17 kwietnia 2010 r. IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy rozpoczął III kadencję działalności ŁOIB. Zjazd odbywał się w dniu smutnych obrzędów żałoby narodowej po tragicznej katastrofie pod Smoleńskiem. Chwilą zadumy uczciliśmy pamięć Zmarłych Ofiar katastrofy oraz wspomnieliśmy 97 Członków naszej Izby, którzy odeszli w poprzedniej kadencji.

Pamiętając o powadze dnia, w atmosferze spokoju wykonaliśmy najważniejszy ustawowy obowiązek naszego samorządu, zrealizowaliśmy merytoryczne cele Zjazdu, zamykając należne drugiej kadencji zadania. Powołano nowe organy Izby, a także wytyczono kierunek dalszych działań w nowej kadencji. Informację z przebiegu Zjazdu oraz składy osobowe wybranych organów zamieszczamy na stronach 9-11.

28 kwietnia podczas pierwszego posiedzenia nowo powołanej Rady ŁOIB, spośród zebranych wybrano 9-osobowe Prezydium. Ponadto, powołano zespoły problemowe Rady do spraw: członkowskich, doskonalenia zawodowego, zamówień publicznych, działalności samopomocowej, prawo-regulaminowych, etyki i ochrony zawodu, konkursów, odznaczeń i wyróżnień, w tym przewodniczących i członków tych zespołów oraz Radę Programową Wydawnictw.

Korzystając z możliwości spotkania się z Szanownymi Czytelnikami naszego biuletynu, zasygnalizuję bardzo istotną w tworzeniu i usprawnianiu przyjaznego naszym członkom samorządu sprawę działania Zespołu Rady ŁOIB ds. Doskonalenia Zawodowego.

Wybrany spośród członków Rady 10-osobowy Zespół planuje zintensyfikować ofertę szkoleniową, w miarę możliwości finansowych Izby, zainteresować i przyciągnąć do udziału w szkoleniach większą rzeszę naszych członków, zarówno z Łodzi jak i z całego województwa. W ofercie znajdują się szkolenia dotyczące nowoczesnych rozwiązań technologicznych oraz podstaw wiedzy technicznej. Zespół zamierza poszukiwać możliwości finansowania szkoleń poza budżetem Izby, proponować metody samokształcenia, konsultacje, wreszcie prowadzić działania zmierzające do integracji naszego środowiska. Członkowie Zespołu to ludzie o olbrzymim dorobku zawodowym, doskonale znający budownictwo i jego potrzeby, oddani idei samorządu – to pozwala mieć nadzieję, że we współpracy z Radą, organizatorami Placówek Terenowych, delegatami i członkami Izby Zespół wypracuje oszczędne metody rozszerzenia działań szkoleniowych

Stoimy u progu nowej kadencji, nieubłagane zmienia się świat, warunki życia i całe otoczenie działania naszego samorządu, dlatego i my musimy – szanując własne dokonania – odpowiadać na zmiany, dostosowując metody pracy do współczesnych wymogów i nieustannie podnosić swoje kwalifikacje, aby nadążyć za nadchodzącymi nowościami. Podobnie jak w poprzednich kadencjach musimy dotrzymać kroku zmianom, zachowując przy tym otwartość i elastyczność w działaniu. Działajmy więc rozumnie, nie szcędząc sił i budujmy zaufanie społeczeństwa do nas, inżynierów budownictwa i do naszego zawodu.

Grzegorz Cieśliński
Przewodniczący Rady ŁOIB

Spis treści

<i>Słowo wstępne</i>	1
Kalendarium	2
<i>Eurokody bez tajemnic</i>	
<i>Wywiad z dr. inż. S. Zieleniewskim, mgr. inż. J. Sieczkowskim i dr. inż. R. Gajownikiem z Instytutu Techniki Budowlanej</i>	5
<i>Stosowanie norm PN-B i PN-EN Eurokodów w projektowaniu konstrukcji budowlanych</i> / Danuta Ułańska	5
<i>Sprawozdanie z IX Zjazdu ŁOIB</i>	9
<i>Sprawozdanie KR ŁOIB za 2009 r.</i> / Sławomir Przesmycki	12
W największym skrócie. Cześć i chwała! / Andrzej Bratkowski	17
<i>Wymóg stosowania świadectw charakterystyki energetycznej</i> / Jacek Szer	18
<i>Tunel komunikacyjny pod Łodzią</i> / Danuta Ułańska	20
<i>Budowa międzynarodowego Terminalu nr 3</i> / Grzegorz Kwaśniak	21
<i>W sprawie uprawnień architektonicznych dla inżynierów budownictwa</i> / Piotr Filipowicz	23
Listy czytelników	
<i>Mądry Polak po szkodzie</i> / Andrzej Marchwicki	24
Nasza mała ojczyzna	
<i>Pamiętajmy o fabrykach</i> / Ryszard Bonisławski	25
<i>Jubileusz 70-lecia</i>	29
Z życia Wydziału	
/ Bronisław Hillebrand	30
Szkolenia	31

Wydawca: Łódzka Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa, 91-425 Łódź, ul. Północna 39, tel. 42 632 97 39, faks 42 630 56 39, www.lod.piib.org.pl, e-mail: redakcja@lod.piib.org.pl. **Redaktor naczelny:** Renata Włostowska. **Projekt i przygotowanie DTP:** Janusz Kaczorowski. **Druk:** READ ME Łódź, ul. Olechowska 83. **Nakład:** 7100 egzemplarzy. **Data zamknięcia numeru:** 4 maja 2010 r. **Na okładce:** Gmach Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego w kształcie paragrafu, wybudowany w latach 2006-2008 (fot. Maria Czajkowska). *Redakcja zastrzega sobie prawo skracania i adiustacji publikowanych tekstów. Materiałów niezamówionych nie zwracamy. Przedruki i wykorzystanie opublikowanych materiałów może odbywać się wyłącznie za zgodą redakcji.*

Rada Programowa Wydawnictw ŁOIB

mgr inż. Jan Boryczka
mgr inż. Ryszard Kaniecki
mgr inż. Jolanta Orechwo
mgr inż. Piotr Parkitny
mgr inż. Grzegorz Rakowski
mgr inż. Małgorzata Staroń
dr inż. Danuta Ułańska

Kalendarium

- **Od 11 do 14 lutego br.** trwały w Łodzi XVII Targi INTERBUD 2010. Oprócz polskich firm swoje ekspozycje przygotowali m.in. wystawcy z Austrii, Egiptu i Niemiec. Przez cztery dni odbyło się kilkadziesiąt konferencji, seminariów i branżowych spotkań, m.in. Forum Budownictwa Wiejskiego i ogólnopolska konferencja nadzoru budowlanego. Nowością były warsztaty poświęcone technikom public relations w budownictwie oraz szkolenie z pozyskiwania unijnych dotacji.
- **16 lutego br.** w Sali Kongresowej Łódzkiego Domu Technika odbyło się Walne Zebranie Sprawozdawczo-Wyborcze Delegatów Kół Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP. Prezesem Oddziału Łódzkiego SITK RP został mgr inż. Jan Raczyński.
- **19 lutego br.** prof. dr hab. inż. Maria E. Kamińska z Politechniki Łódzkiej przeprowadziła dla 24 osób trzecią część szkolenia pt. „Projektowanie konstrukcji żelbetowych wg PN-EN 1992-1-1:2008 (Eurokod 2)”. Następnie odbyła się prezentacja oprogramowania R3D3 Rama 3D do analizy statycznej trójwymiarowych układów prętowych oraz modułów wy-

miarujących wg Eurokodów i PN: EuroStal, InterStal, InterDrewno.

- W dniach **4-5 marca br.** Instytut Elektroenergetyki PŁ zorganizował konferencję pt. „Energooszczędne innowacyjne technologie oświetleniowe”, której głównym celem było przekazanie informacji, jak poprzez zastosowanie nowoczesnych źródeł światła zmniejszyć zużycie energii elektrycznej i osiągnąć wymagane ustawą o efektywności energetycznej (która wkrótce trafi do Sejmu) cele redukcji zużycia energii. Uczestnicy konferencji zapoznali się również z nowoczesnymi energooszczędnymi technologiami oświetleniowymi i praktycznymi rozwiązaniami ich zastosowania.
- **10 marca br.** odbyło się 28. posiedzenie Prezydium Rady ŁOIIB, podczas którego m.in.:
 - przedstawiono stan realizacji Programu działań naprawczych oraz przeanalizowano dokumenty zawierające kompletne informacje o działaniach podjętych w ramach Programu przez poszczególne Zespoły Rady, w szczególności o podjętych uchwałach i zarządzeniach,
 - omówiono przygotowania do IX Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego naszej Izby,

- przedyskutowano zaprezentowaną przez Skarbnika propozycję budżetu ŁOIIB na 2010 r., przygotowaną z udziałem Zespołu Ekonomiczno-Finansowego,
- zaprezentowano projekt zmian w systemie obiegu dokumentów w biurze ŁOIIB,
- przedyskutowano propozycję firmy Dalkia, dotyczącą warunków ustanowienia służebności.
- przyznano zapomogę losową.
- W dniach **10-13 marca br.** w Szczyrku zorganizowano XXV Jubileuszowe Warsztaty Pracy Projektanta Konstrukcji. Tegoroczna konferencja otworzyła kolejny czteroletni cykl szkoleniowy zatytułowany: „Nowoczesne rozwiązania konstrukcyjno-materiałowo-technologiczne”.
- **12 marca br.** w Sali Kongresowej Domu Technika w Łodzi odbyło się Walne Zgromadzenie Delegatów Oddziału Łódzkiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich, w trakcie którego m.in. wybrano nowe władze Oddziału na kadencję 2010-2014. Prezesem OŁ SEP został – pełniący tę funkcję w poprzedniej kadencji – prof. Franciszek Mosiński.
- **19 marca br.** dr inż. Wojciech Sokółski z Komitetu Ochrony Elektrochemicznej SEP przeprowadził pierwszą część szkolenia na temat ochrony elektrochemicznej konstrukcji metalowych i zbiorników, w którym wzięło udział 13 osób.
- W dniach **19-20 marca br.** w Ośrodku Przygotowań Olimpijskich w Spale odbyło się szkolenie członków Sądu Dyscyplinarnego ŁOIIB i Rzeczników Odpowiedzialności Zawodowej ŁOIIB, w którym również udział wzięły: Agnieszka Jońca – Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej-koordynator oraz Barbara Malec – członek Krajowego Sądu Dyscyplinarnego. W czasie spotkania podsumowano działalność tych organów w II kadencji.
- **23 marca br.** przypadła ósma rocznica utworzenia Łódzkiej Okręgowej

Na posiedzeniu Rady ŁOIIB 31 marca br. wręczono honorowe odznaki nadane przez Krajową Radę PIIB

Izby Inżynierów Budownictwa. W 2006 r. dzień ten został ustanowiony Dniem ŁOIIB.

- **24 marca br.** w siedzibie ŁOIIB przedstawiciele firmy INTERsoft przeprowadzili dla 10 osób warsztaty z oprogramowania R3D3 Rama 3D do analizy statycznej trójwymiarowych układów prętowych oraz modułów wymiarujących według Eurokodów i PN: EuroStal, InterStal, InterDrewno.
- Tego samego dnia Katedra Geotechniki i Budowli Inżynierskich Politechniki Łódzkiej zorganizowała seminarium zatytułowane „Perspektywy komunikacji podziemnej Miasta Łodzi” (relację publikujemy na str. 20).
- **26 marca br.** w hotelu „Wodnik” w Słoku koło Bełchatowa odbył się XVII Zjazd Sprawozdawczy Lekarzy Weterynarii Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, w którym wziął udział przewodniczący Rady Łódzkiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa Grzegorz Cieśliński.
- **31 marca br.** po raz ostatni w II kadencji (2006-2010) zebrała się Rada ŁOIIB. W trakcie spotkania m.in.:
 - doc. Ksawery Krassowski – przedstawiciel Krajowej Rady PIIB – wręczył nadane przez nią odznaki: złotą Waławowi Filipowiczowi oraz srebrne – Andrzejowi Kuligowskiemu, Janowi Cichoickiemu, Edwardowi Maciejkowi, Zdzisławowi Soszkowskiemu, Krzysztofowi Stelągowskiemu, Janowi Stoczekowi, Januszowi Wisińskiemu, Jerzemu Drażkiewiczowi, Józefowi Kucharskiemu, Sławomirowi Najgiebauerowi, Józefowi Nowakowi, Dariuszowi Ostalskiemu, Krzysztofowi Sałaszińskiemu, Marii Bujacz, Piotrowi Garwolskiemu oraz Wiesławowi Ludzińskiemu, Stanisławowi Wojciechowskiemu, Bogusławie Gutowskiej i Janowi Buczyńskiemu,
 - Rada wysłuchała, przedyskutowała i zatwierdziła sprawozdanie dotyczące realizacji Programu działań naprawczych,

- Przewodniczący Komisji Rewizyjnej ŁOIIB przedstawił wyniki kontroli, jakie przeprowadzili audytorzy z niezależnych firm audytowych, dotyczących oceny wykonania budżetu za 2009 r. oraz za lata 2006-2009,
 - Rada ŁOIIB przyjęła sprawozdanie finansowe za 2009 rok,
 - zatwierdzono zaprezentowany przez Skarbnika projekt budżetu na 2010 rok,
 - omówiono stan przygotowań do IX Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego ŁOIIB oraz podjęto niezbędne decyzje z tym związane,
 - zatwierdzono uchwałą sprawę ustanowienia służebności przesyłu, wartości i warunków realizacji,
 - wysłuchano informacji na temat ostatniego posiedzenia Krajowej Rady PIIB.
- **6 kwietnia br.** w siedzibie naszej Izby z inicjatywy Krajowej Rady PIIB odbyło się spotkanie z nowymi delegatami na zjazdy ŁOIIB w kadencji 2010-2014, w którym z ramienia KR PIIB wziął udział doc. Ksawery Krassowski.
 - W dniach **8-9 kwietnia br.** w hotelu „Wodnik” w Słoku koło Bełchatowa przeprowadzono warsztaty szkoleniowe poświęcone zagadnieniom Prawa budowlanego i Kodeksu postępowania administracyjnego, zor-

ganizowane przez Komendanta Wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej w Łodzi oraz Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, w których udział wziął przedstawiciel naszej Izby.

- **9 kwietnia br.** w pałacu Richtera na terenie Politechniki Łódzkiej odbyło się wyjazdowe posiedzenie Zarządu Głównego Komitetu Nauki PZITB oraz KILiW PAN, podczas którego uczczono jubileusz 70-lecia prof. Marii E. Kamińskiej i prof. Artema Czkwianianca z Katedry Budownictwa Betonowego PŁ (patrz s. 29).
- **10 kwietnia br.** w tragicznej katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem zginął Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński wraz z Małżonką oraz delegacja, składająca się z ministrów, posłów, senatorów, dowódców sił zbrojnych, przedstawicieli organizacji i instytucji, pracowników Kancelarii Prezydenta, oficerów BOR-u i załogi (łącznie 96 osób), udająca się do Katynia na obchody 70-lecia zbrodni katyńskiej. Wśród ofiar katastrofy znaleźli się też dwaj inżynierowie budownictwa: Sławomir Skrzypek – Prezes NPB oraz Czesław Cywiński – Prezes ZG Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej (patrz s. 17).
- **17 kwietnia br.** w Dużej Sali Obrad Urzędu Miasta Łodzi odbył się IX Zjazd

Posiedzenie ZG KN PZITB oraz KILiW PAN
połączone z jubileuszem prof. M. E. Kamińskiej i prof. A. Czkwianianca

Sprawozdawczo-Wyborczy ŁOIB, w czasie którego podsumowano bieżącą kadencję i wybrano nowych przewodniczących i członków organów (relację ze Zjazdu publikujemy na stronach: 9-11).

- Tego samego dnia w Warszawie na Placu Piłsudskiego o godzinie **11.59** rozpoczęły się uroczystości żałobne ku czci Ofiar katastrofy prezydenckiego samolotu. W tym szczególnym dniu o godzinie 8.30 przedstawiciele ŁOIB złożyli wieniec pod Pomnikiem Ofiar Komunizmu w Łodzi.
- **19 kwietnia br.** w Łodzi odbyły się uroczystości pogrzebowe śp. mec. Joanny Agackiej-Indeckiej – prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej, członka Łódzkiej Izby Adwokackiej, która zginęła na pokładzie prezydenckiego samolotu pod Smoleńskiem. Od 2003 r. uczestniczyła w pracach parlamentarnych jako ekspert, a później jako przedstawiciel samorządu adwokackiego. Niedawno została powołana w skład Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego przy Ministerstwie Sprawiedliwości. 27 czerwca 2009 r. została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, a pośmiertnie – Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla państwa i społeczeństwa. „Była osobą pełną siły, pracowitości, ekspresji i pasji życia –

podkreślił mec. Andrzej Pelc – Dzięki temu zjednywała sobie przyjaciół, zjednywała sobie współpracowników, jej krąg przyjaciół rozrastał się. Nie byli to tylko prawnicy, ale też luminarze polityki, kultury i nauki”. Nazywano ją „dobrym duchem polskiej adwokatury”.

- **Od 19 do 26 kwietnia br.** trwał w Łodzi X Festiwal Nauki, Techniki i Sztuki, pod hasłem przewodnim: „Bądź najlepszy”. W programie festiwalu przewidziano m.in.: wykłady, wycieczki, koncerty oraz piknik naukowy.
- **21 kwietnia br.** w Piotrkowie Trybunalskim mgr Anna Kostrzewska-Krejczy przeprowadziła szkolenie pt. „Prawa i obowiązki projektanta, kierownika budowy i inspektora nadzoru w procesie inwestycyjnym (w tym etap zakończenia budowy i oddania do eksploatacji). Zmiany wprowadzane podczas budowy – zmiany istotne i nieistotne”. W szkoleniu wzięło udział 58 osób.
- W dniach **23-24 kwietnia br.** w Mikołajkach odbyło się spotkanie członków Prezydium Krajowej Rady PIIB z ustępującymi i nowo wybranymi przewodniczącymi okręgowych rad, którego celem było omówienie spraw organizacyjnych związanych z IX Krajowym Zjazdem Sprawozdawczo-Wyborczym PIIB. W spotkaniu

wziął udział Przewodniczący Rady ŁOIB mgr inż. Grzegorz Cieśliński.

- **27 kwietnia br.** w Łodzi dr inż. Leszek Szczygieł z Politechniki Łódzkiej przeprowadził dla 24 osób szkolenie z wybranych zagadnień prawa energetycznego, po którym odbyła się prezentacja oprogramowania ArCADia-Sieci elektryczne i ArCADia-Instalacje elektryczne.
- **28 kwietnia br.** w siedzibie ŁOIB odbyło się pierwsze w kadencji 2010-2014 posiedzenie Rady ŁOIB, podczas którego m.in.:
 - dokonano wyboru składu Prezydium Rady ŁOIB, dwóch wiceprzewodniczących, sekretarza, skarbnika oraz ich zastępców,
 - omówiono plan pracy Rady ŁOIB na 2010 r.,
 - wybrano przewodniczących zespołów Rady ŁOIB oraz organizatorów Placówek Terenowych,
 - podsumowano IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy ŁOIB,
 - podjęto uchwały organizacyjne.
- Tego samego dnia dr inż. Wiesława Pabjańczyk z Politechniki Łódzkiej przeprowadziła w Skierniewicach szkolenie pt. „Oświetlenie awaryjne”. Przed szkoleniem odbyła się godzinna prezentacja oprogramowania ArCADia-Sieci elektryczne i ArCADia-Instalacje elektryczne. W szkoleniu wzięło udział 21 osób.
- **29 kwietnia br.** Łódzka Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa zorganizowała wycieczkę techniczną do Elektrowni Bełchatów, w której uczestniczyło 14 osób.
- **3 maja br.** przedstawiciele Rady ŁOIB – Grzegorz Cieśliński i Piotr Filipowicz – na zaproszenie Wojewody Łódzkiego wzięli udział w uroczystych obchodach Święta Narodowego 3 Maja, które rozpoczęły się mszą świętą, odprawioną przez JE Ks. Abp. Władysława Ziółka Metropolite Łódzkiego, w intencji ojczyzny w Bazylice Archikatedralnej, a następnie kontynuowane były przed płytą Grobu Nieznanego Żołnierza.

17 kwietnia br. przedstawiciele ŁOIB złożyli wieniec i zapalili znicze ku czci Ofiar katastrofy prezydenckiego samolotu

Eurokody bez tajemnic

Wywiad z dr. inż. Stanisławem Zieleniewskim, mgr. inż. Janem Sieczkowskim
i dr. inż. Romanem Gajownikiem z Instytutu Techniki Budowlanej

Co to jest „norma sprzeczna” i „norma wycofana”?

Definicja „normy sprzecznej” została określona przez Komisję Europejską w Dokumencie Informacyjnym „L” *Stosowanie i sposób wykorzystania Eurokodów* (przetłumaczonym i opublikowanym w 2004 r. przez ITB w serii Dokumenty Unii Europejskiej dotyczące budownictwa) i zapisana w sposób następujący: „norma sprzeczna jest to norma (krajowa) dotycząca tej samej tematyki co dana część Eurokodu”.

Powyższa definicja została zapewne przyjęta dla uniknięcia trudnych i niejednoznacznych ocen zgodności poszczególnych norm krajowych z odpowiednimi normami EN/EC. Tego rodzaju oceny byłyby zawsze obciążone arbitralnością sądów i jako takie nieprzydatne do celu, jakiego miałyby służyć. Definicja Komisji Europejskiej pozwala uniknąć wszelkich wątpliwości i osiągnąć niezbędną „czystość” oraz identyczność zbiorów norm konstrukcyjnych we wszystkich państwach członkowskich UE.

Pojęcie „normy wycofanej” nie jest zdefiniowane ani w przepisach, ani dokumentach, zarówno unijnych jak i polskich. Aktu wycofania normy ze zbioru Polskich Norm (PN) aktualnych, prowadzonego przez Polski Komitet Normalizacyjny, dokonuje Prezes PKN, działając na mocy ustawy o normalizacji. Wykazy PN wycofanych publikowane są na stronie internetowej PKN. Normy wycofane pozostają nadal w zbiorze Polskich Norm i są dostępne na takich samych zasadach i w taki sam sposób jak normy aktualne.

Stosowanie norm PN-B i PN-EN Eurokodów w projektowaniu konstrukcji budowlanych

31 marca 2010 r. Polski Komitet Normalizacji (PKN) wycofał ze zbioru Polskich Norm wszystkie normy krajowe (PN-B), dotyczące projektowania konstrukcji. Uznał je za sprzeczne z Eurokodami, zastępując wcześniej opublikowanymi polskimi wersjami norm europejskich (59 norm) z serii „Eurokody konstrukcyjne” (PN-EN/EC). Zmiana ta wynika z wewnętrznych przepisów Europejskiej Organizacji Normalizacyjnej (CEN), której PKN jest członkiem. Wykaz norm wycofanych i norm zastępujących je opublikowano na stronie internetowej PKN (www.pkn.pl).

W związku z powyższym zebraliśmy informacje na temat tej decyzji i jej interpretacji w Polskim Komitecie Normalizacji, Ministerstwie Infrastruktury i Instytucie Techniki Budowlanej. Otrzymaliśmy również notatkę ze spotkania, jakie odbyło się w Polskim Komitecie Normalizacji z pracownikami Ministerstwa Infrastruktury i przedstawicielami instytucji zainteresowanych projektowaniem budowli. Uzyskane informacje (już bez szczegółowego powoływania się na odpowiednie pisma) cytujemy lub omawiamy poniżej.

Normy PN-B wycofane ze zbioru aktualnych norm są nadal dostępne w ogólnym zbiorze Polskich Norm i możliwe do stosowania. Nie będą dalej aktualizowane, co spowoduje ich merytoryczne zużycie.

Ustawa z 24 września 2002 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 169, poz. 1386 z późn. zm.) w art. 5 ust. 3 stanowi, że **stosowanie Polskich Norm jest dobrowolne**. Jednocześnie w ust. 4 pozwala na powołanie Polskich Norm w przepisach prawnych, co czyni te normy – w całości lub w stosownym zakresie powołania – integralną częścią tego przepisu (wyjaśnienie w wywiadzie). I właśnie w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2009 r., zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie

(Dz. U. Nr 56, poz. 461), zastosowano szereg **powołań Polskich Norm PN-B oraz Eurokodów PN-EN/EC**, również w zakresie projektowania konstrukcji budynków. Są one zestawione w Załączniku nr 1, w którym pod wykazem norm podano dodatkową informację: „Polskie Normy projektowania i wprowadzające europejskie normy projektowania konstrukcji – Eurokody, zatwierdzone i opublikowane w języku polskim, mogą być stosowane do projektowania konstrukcji, jeżeli obejmują one wszystkie aspekty związane z zaprojektowaniem konstrukcji (stanowią kompletny zestaw norm umożliwiający projektowanie). Projektowanie każdego rodzaju konstrukcji wymaga stosowania PN-EN 1990 i PN-EN 1991” – tzn. normy europejskiej dotyczącej podstaw projektowania konstrukcji oraz norm obciążeń.

Tę skomplikowaną sytuację Ministerstwo Infrastruktury interpretuje następująco: „Rozporządzenie jest obowiązujące niezależnie od aktualnego statusu powołanych w nim Polskich Norm. **Tak długo jak rozporządzenie nie zostanie zmienione w zakresie powołanych Polskich Norm, to zarówno normy aktualne (Eurokody) jak i normy wycofane (PN-B), mogą być – w zależności od decyzji projektanta – podstawą wykonania projektu budowlanego budynku**”.

Kto zatem w chwili obecnej decyduje, wg zestawu których przepisów normowych należy zaprojektować obiekt? W pierwszej kolejności zleceniodawca, ubezpieczyciel i dopiero projektant.

Aby przybliżyć państwu prawne sformułowania i wyjaśnić dokładniej sprawę wprowadzania Eurokodów do praktyki inżynierskiej, zadaliśmy kilka pytań pracownikom Instytutu Techniki Budowlanej. Serdecznie im dziękujemy za udzielenie wyczerpujących odpowiedzi.

Danuta Ulańska

Czy wycofanie norm PN-B oznacza tylko wycofanie ich ze zbiorów PKN czy również wycofanie z praktyki inżynierskiej?

Wycofania przez PKN normy ze zbioru norm aktualnych nie należy w żadnym razie utożsamiać z zakazem jej stosowania.

Prezes PKN jest upoważniony do wycofywania norm jedynie z prowadzonego przez PKN zbioru norm aktualnych. Uprawnienia Prezesa nie obejmują wycofywania norm z obiegu prawnego.

Wprowadzanie norm do obiegu prawnego, jak również ich wycofywanie z tego obiegu, należy do prerogatyw właściwych organów władzy państwowej, a Prezes PKN takim organem władzy nie jest. Tak więc wycofanie norm PN-B z obiegu prawnego, a co za tym idzie z praktyki inżynierskiej, może nastąpić dopiero po zmianie obecnych przepisów, w tym przypadku – Załącznika do rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, zawierającego wykaz PN powołanych w tym rozporządzeniu.

Projektant musi mieć jednak na uwadze, że normy wycofane nie będą dalej aktualizowane w ramach działalności PKN, analogicznie jak kiedyś Normy Branżowe – BN. Doprowadzi to nieuchronnie do ich stopniowej degradacji technicznej. Stosowania norm wycofanych, w dłuższym przedziale czasu, nie można więc uznać za postępowanie racjonalne.

Jaki jest status norm budowlanych (PN-B) powołanych w przepisach?

Krajowa działalność normalizacyjna regulowana jest obecnie Ustawą z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji. W ustawie tej, w art. 5 ust. 3 oraz ust. 4 – stwierdzono, że: „3. Stosowanie Polskich Norm jest dobrowolne, 4. Polskie Normy mogą być powoływane w przepisach po ich opublikowaniu w języku polskim”.

Wskazane powyżej zapisy ustawy nie określają jednoznacznie statusu normy powołanej w przepisie prawnym. W szczególności nie jest jasne, czy norma powołana w przepisie (w świetle ust. 3) może uzyskać status normy obowiązującej. Na łamach budowlanej prasy technicznej prowadzona była dyskusja na ten temat, z tym, że zdecydowana większość jej uczestników reprezentowała pogląd, że wszystkie normy tworzące katalog Polskich Norm, prowadzony przez Polski Komitet Normalizacyjny, są do „dyspozycji” (są dobrowolne) i mogą uzyskiwać status obowiązujący lub nie, w zależności od sposobu ich powołania w przepisach techniczno-budowlanych.

Sposoby powołań norm w przepisach, dotyczące dokładności i mocy (stopnia obligatoryjności) powołań, określa norma PN-EN 45020:2009. Ze względu na moc powołań rozróżnia się:

- powołanie wyłączone, z którego wynika, „że jedynym sposobem spełnienia odpowiednich wymagań przepisu technicznego jest osiągnięcie zgodności z normą (normami), na którą (na które) się powołano”,
- powołanie wskazujące, z którego wynika, „że jednym z możliwych sposobów spełnienia odpowiednich wymagań przepisu technicznego jest osiągnięcie zgodności z normą (normami), na którą (na które) się powołano”.

Ze względu na dokładność powołania rozróżnia się:

- powołanie datowane, „identyfikujące jedną lub więcej określonych norm w taki sposób, że późniejsze nowelizacje tej normy lub tych norm nie mogą być stosowane, dopóki dany przepis nie zostanie zmieniony” (norma jest zwykle identyfikowana przez podanie jej numeru i daty jej wydania),
- powołanie niedatowane, „identyfikujące jedną lub więcej określonych norm w taki sposób, że późniejsze nowelizacje tej normy lub tych norm mogą być stosowane, bez potrzeby zmiany danego przepisu” (norma

jest zwykle identyfikowana przez podanie jej numeru).

W rozporządzeniu Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, w części dotyczącej bezpieczeństwa konstrukcji zastosowano powołanie norm zapisane w sposób następujący (§ 204 ust. 4): „Warunki bezpieczeństwa konstrukcji, o których mowa w ust 1, uznaje się za spełnione, jeżeli konstrukcja ta odpowiada Polskim Normom, dotyczącym projektowania i obliczania konstrukcji”. Taki sposób powołania można zaliczyć do powołań wskazujących, gdyż sformułowanie powołujące nie wyklucza możliwości spełnienia warunków bezpieczeństwa konstrukcji na innej podstawie niż powołane normy. Omawiane powołanie jest jednak w praktyce powszechnie rozumiane jako wyłączone, co wcale nie wydaje się być sprzeczne z intencją prawodawcy, który chciał uniknąć domniemanej sprzeczności z cytowanym wyżej przepisem ustawy o normalizacji, mówiącym o dobrowolności stosowania norm.

Czy zostanie uaktualniony Załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury, w którym powołane są normy PN-B? Kiedy to może nastąpić?

Z naszych informacji wynika, że Ministerstwo Infrastruktury nie przewiduje w najbliższym czasie korekty wykazu norm w części dotyczącej norm projektowania konstrukcji, zamieszczonego w Załączniku do rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Nowelizacja Załącznika może być jednak niezbędna z uwagi na potrzebę uwzględnienia wyników prac normalizacyjnych, które mają charakter prac ciągłych i mogą również dotyczyć innych norm znajdujących się w Załączniku do rozporządzenia.

Jakie przepisy regulują zasady stosowania norm projektowania konstrukcji budowlanych?

Stosowanie norm w projektowaniu konstrukcji budowlanych wynika z przepisów techniczno-budowlanych, do których, zgodnie z ustawą Prawo budowlane (art. 7), zalicza się: warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane i ich usytuowanie oraz warunki techniczne użytkowania obiektów budowlanych.

Warunki te określa w drodze rozporządzenia dla budynków mieszkalnych – minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, a dla pozostałych obiektów – właściwi ministrowie w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej.

Stosowanie norm dotyczących projektowania konstrukcji budynków regulowane jest rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. W rozporządzeniu tym, w § 204 ust. 4 stwierdzono: „Warunki bezpieczeństwa konstrukcji (...) uznaje się za spełnione, jeżeli konstrukcja ta odpowiada Polskim Normom dotyczącym projektowania i obliczania konstrukcji”. Normy te zostały powołane w Załączniku do rozporządzenia (w tym Eurokody – PN-EN/EC), wraz z określeniem ich tytułów, numerów i lat wydania. Zastosowano tu powołania datowane, z tym, że Eurokody wymieniono w sposób ogólny, podając jedynie ich tytuł, bez wyszczególnienia tytułów poszczególnych części Eurokodu i dat ich wydania.

Analogiczny zapis dotyczący stosowania Polskich Norm znajduje się również w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie. Rozporządzenie to nie zawiera jednak wykazu norm powołanych, jak ma to miejsce w warunkach technicznych dla budynków, pozostawiając kwestię doboru norm w gestii projektanta.

W pozostałych rozporządzeniach, zawierających warunki techniczne dla innych obiektów budowlanych, brak jest bezpośrednich odniesień do norm konstrukcyjnych.

Które przepisy powinny ulec nowelizacji w najbliższym czasie, aby stosowanie norm było jednoznaczne?

Nie ma potrzeby nowelizacji przepisów techniczno-budowlanych, wynikającej jedynie z wdrażania Eurokodów do praktyki projektowej.

Niejasności związane ze statusem norm powołanych w przepisach, które omówiliśmy wcześniej (możliwość użycia przez normę statusu normy obowiązującej), byłyby usunięte przez korektę przepisu artykułu 5 ustawy o normalizacji.

Dobrym przykładem racjonalnego i jednoznacznego uregulowania tej kwestii może być wprowadzony w 2009 roku francuski dekret (odpowiednik ustawy) w sprawie normalizacji. Odnosny przepis dekretu (art. 17) brzmi następująco: „Stosowanie norm jest dobrowolne. Normy mogą jednak zostać wprowadzone jako obowiązujące na mocy rozporządzenia ministra właściwego dla przemysłu lub innych zainteresowanych ministrów. Normy uznane jako obowiązujące są udostępniane bezpłatnie na stronie internetowej Francuskiego Stowarzyszenia Normalizacyjnego” (odpowiednik PKN).

Bez podobnie jasnego dla wszystkich i jednoznacznego sformułowania przepisu w ustawie o normalizacji trudno sobie wyobrazić niezbędny porządek w powiązanych z nią ustawach oraz w zbiorze przepisów wykonawczych.

Czy zatem stosowanie Eurokodów w projektowaniu konstrukcji budynków jest obowiązkowe?

Aktualnie nie ma prawnego obowiązku stosowania Eurokodów. Do czasu znówelizowania w tym zakresie Załącznika do rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicz-

nych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, zawierającego wykaz norm powołanych w rozporządzeniu, Eurokody mogą być stosowane alternatywnie w stosunku do kompletu norm projektowania konstrukcji PN-B. Decyzja w tym zakresie należy do projektanta w uzgodnieniu z zamawiającym projektem.

Jeżeli po wycofaniu przez PKN norm PN-B projektant z nich skorzysta, a element zaprojektowanej konstrukcji ulegnie awarii, czy sąd może uznać to jako okoliczność obciążającą?

Uwzględniając wymienione wcześniej uzasadnienia, wydaje się, że zastosowanie normy PN-B wycofanej nie stanowi naruszenia przepisów prawa. W związku z tym, w przypadku zaistnienia awarii konstrukcji fakt zastosowania norm PN-B wycofanych nie powinien stanowić okoliczności obciążającej projektanta przy rozstrzygnięciu o jego ewentualnej winie. Ten sposób rozumowania powinien być przyjmowany w opiniach biegłych sądowych, przy czym ostateczna decyzja należy jednak do sądu rozpatrującego konkretną sprawę.

Jak przebiega proces wdrażania Eurokodów w Polsce?

Program prac nad Eurokodami przewidywał opracowanie 10 następujących Eurokodów: EN 1990 Eurokod: Podstawy projektowania konstrukcji, EN 1991 Eurokod 1: Oddziaływania na konstrukcje, EN 1992 Eurokod 2: Projektowanie konstrukcji z betonu, EN 1993 Eurokod 3: Projektowanie konstrukcji stalowych, EN 1994 Eurokod 4: Projektowanie konstrukcji zespolonych stalowo-betonowych, EN 1995 Eurokod 5: Projektowanie konstrukcji drewnianych, EN 1996 Eurokod 6: Projektowanie konstrukcji murowych, EN 1997 Eurokod 7: Projektowanie geotechniczne, EN 1998 Eurokod 8: Projektowanie konstrukcji odpornych na trzęsienie ziemi, EN 1999 Eurokod 9: Projektowanie konstrukcji aluminiowych.

Każdy z Eurokodów, z wyjątkiem EN 1990 (zwanego Eurokodem 0), stanowi zestaw składający się z szeregu części, których łącznie jest 58. W języku polskim dostępne są Eurokody od 0 do 7; tłumaczenia Eurokodu 8 PKN nie przewiduje, natomiast prace związane z tłumaczeniem Eurokodu 9 mają się zakończyć w bieżącym roku.

Eurokody od 2 do 6 i 9, są to tzw. Eurokody „materiałowe”, jako że dotyczą konstrukcji obiektów budowlanych w różnych rozwiązaniach materiałowych. Projektowanie wg Eurokodów materiałowych wiąże się ściśle z koniecznością uwzględnienia wymagań Eurokodu 0 oraz Eurokodu 1.

W celu uwzględnienia różnic w warunkach klimatycznych, poziomie życia, a także przyjętych w poszczególnych państwach członkowskich poziomów bezpieczeństwa konstrukcji, w podstawowym tekście Eurokodów wskazano miejsca, gdzie mogą być przyjmowane parametry ustalane krajowo (NDP – *Nationally Determined Parameters*). Przyjęte do stosowania w danym kraju wartości podawane są w Załącznikach krajowych, publikowanych łącznie z krajową wersją językową Eurokodu. Projektując konstrukcję budowlaną, należy zatem stosować parametry krajowe tego państwa, na którego terytorium będzie się ona znajdowała.

Zdając sobie sprawę z trudności, które mogą wystąpić przy wdrażaniu Eurokodów do zbioru norm krajowych, Komisja Europejska w Dokumentie Informacyjnym „*L*” *Stosowanie i sposób wykorzystania Eurokodów* określiła zadania dla państw członkowskich UE przy wprowadzaniu Eurokodów do ich systemów normalizacyjnych. Zobowiązuje on państwa członkowskie do szeroko pojętych działań, mających na celu ułatwienie stosowania Eurokodów w praktyce. Podjęcie takich działań jest szczególnie ważne, ponieważ można przyjąć, że Eurokody opracowywane były przy założeniu, że zostaną „obudowane” dokumentami aplikacyjnymi, bezpo-

średnio odpowiadającymi potrzebom warsztatu projektowego, takimi jak instrukcje, przykłady obliczeń, wytyczne stosowania, programy komputerowe itp.

Jako podstawę dokumentów aplikacyjnych do Eurokodów tzw. materiałowych można by w naszych warunkach przyjąć treść aktualnych norm PN-B, dotyczących projektowania konstrukcji, tzw. norm „pomostowych”. Przy ich opracowaniu wprowadzono bowiem większość postanowień Eurokodów, zachowując układ treści charakterystyczny dla polskich norm projektowania konstrukcji. Dokumenty aplikacyjne, o treści pokrywającej się z odpowiednio adaptowanymi normami PN-B, mogłyby stanowić podstawę projektowania zgodnie z Eurokodami większości obiektów budowlanych.

Czas, w którym stosowanie norm wycofanych będzie zgodne z prawem, powinno się poświęcić na pełne przygotowanie do posługiwania się Eurokodami tej części środowiska projektowego, która uważa, że nie osiągnęła jeszcze należytej biegłości w tym zakresie.

Odrębnym, bardzo istotnym zagadnieniem, jest konieczność uruchomienia na wyższych uczelniach technicznych programów edukacyjnych, pozwalających na wykształcenie młodej kadry inżynierskiej, dla której posługiwanie się Eurokodami nie będzie stwarzało problemów.

W Polsce w obszarze wdrażania Eurokodów działają:

- Polski Komitet Normalizacyjny (PKN), który zgodnie z ustawą o normalizacji zarządza krajowym systemem normalizacji, powiązany z systemem europejskim CEN i ISO,
 - władza państwowa, wykorzystująca normy do realizacji swoich celów i obowiązków – właściwi ministrowie, działając na podstawie ustawy Prawo budowlane wydają warunki techniczne dla różnych obiektów,
 - środowisko projektantów zrzeszone w Polskiej Izbie Inżynierów Budownictwa (PIIB) oraz w innych organizacjach inżynierskich (np. PZITB).
- Program wdrożenia Eurokodów powinien zostać opracowany i podjęty przez nich wspólnie, w sposób skoordynowany. Jak dotychczas, niestety, takie działania nie zostały podjęte.

Warto dodać, że nie poruszyliśmy tutaj spraw dotyczących problematyki Eurokodów w zamówieniach publicznych i projektowaniu wyrobów konstrukcyjnych. Ze względu na swoją specyfikę wymagają one odrębnej publikacji.

Obszerne wskazówki dotyczące wdrażania Eurokodów można znaleźć również na stronie internetowej Instytutu Techniki Budowlanej: www.eurokody.itb.pl.

przygotowała
Renata Włostowska

Szybsza weryfikacja zaświadczeń

W związku z uciążliwym wymogiem poświadczania kopii zaświadczeń o przynależności do właściwej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa, w odpowiedzi na pismo Prezesa Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa prof. Zbigniewa Grabowskiego, wystosowane w tej sprawie, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego Robert Dziwiński przekazał Wojewodom i Wojewódzkim Inspektorom Nadzoru Budowlanego instrukcję dostępu do bazy danych, zawierającej status członkowski osób należących do Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa.

Jak zauważył Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, „zapropozowane rozwiązanie umożliwi właściwym organom skrócenie okresu weryfikacji zaświadczeń o przynależności do właściwej izby samorządu zawodowego. Tym samym organy te nie będą już zobligowane do tego, aby wymagać poświadczania kopii wydawanych zaświadczeń za zgodność z oryginałem.”

Sprawozdanie z IX Zjazdu ŁOIIB

W cieniu wydarzeń tragicznej katastrofy prezydenckiego samolotu i uroczystości żałobnych poświęconych Ofiarom, 17 kwietnia br. w Dużej Sali Obrad Urzędu Miasta Łodzi odbył się IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy ŁOIIB.

Wcześniej, o godzinie 8.30, trzynastoosobowa delegacja ŁOIIB złożyła wieniec i zapaliła znicze przed Pomnikiem Ofiar Komunizmu w Łodzi, na Placu Andstata.

Zjazd rozpoczęto o godzinie 10.00 wprowadzeniem okrytego kirem sztandaru Łódzkiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa, po czym minutą ciszy uczczono pamięć osób, które zginęły w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem oraz zmarłych w ciągu ostatniej kadencji członków ŁOIIB. Także o godzinie 11.59, w momencie rozpoczęcia uroczystości żałobnych na Placu Piłsudskiego w Warszawie, w Łodzi zabrzmiały syreny, a w tym czasie zebrani dwoma minutami ciszy uczcili pamięć Ofiar.

W trwającym około 10 godzin posiedzeniu wzięło udział 134 delegatów na 143 uprawnionych, co dało 93,7-procentową frekwencję. Warto zaznaczyć, że 54 z nich (37,76%) zostało wybranych na tę funkcję po raz pierwszy.

Zaproszenie na IX Zjazd przyjęli goście honorowi: Łukasz Magin – Wiceprezydent Miasta Łodzi, Jan Michajłowski – Dyrektor Wydziału Infrastruktury Łódzkiego Urzędu Wojewódzkiego, Jacek Szer – Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego, Janusz Baranowski – przedstawiciel Urzędu Marszałkowskiego, Joanna Gieroba – członek Prezydium Krajowej Rady PIIB, Krystyna Korniak-Figa – przewodnicząca Krajowej Komisji Rewizyjnej, Robert Popiełarz – przedstawiciel firmy Hanza Brokers oraz delegaci ŁOIIB: Roman Wieszczyk – przewodniczący Okręgowej Izby Architektów w Łodzi, Bronisław

Hillebrand – przewodniczący Oddziału Łódzkiego PZITS.

Profesor Zbigniew Grabowski skierował do delegatów ŁOIIB list z życzeniami i podziękowaniami dla wszystkich członków Izby, „którzy pracowali w organach naszego samorządu, działając na rzecz umocnienia naszego zawodu, na rzecz godnej, bezpiecznej i stabilnej pracy w zawodzie inżyniera budownictwa”.

Listy z życzeniami owocnych obrad skierowali również: Tomasz Sadyński – pełniący funkcję Prezydenta Miasta Łodzi, dr med. Grzegorz Mazur – przewodniczący Okręgowej Izby Lekarskiej w Łodzi, Krzysztof Matras – przewodniczący Rady Izby Lekarsko-Weterynaryjnej oraz Radosław Kaniecki – prezes Łódzkiej Izby Notarialnej.

Zjazd obradował pod przewodnictwem Zbigniewa Cichońskiego. W Prezydium zasiadli również: Marek Brajczewski, Józef Nowak, Grażyna Orzeł oraz Roman Kostyła.

Nad prawidłowym przebiegiem Zjazdu czuwały komisje zjazdowe. Komisja Mandatowa pracowała w składzie: Sła-

RADA ŁOIIB w III kadencji (2010-2014)

Przewodniczący Rady:
mgr inż. Grzegorz Cieśliński (Łódź)

Zastępca Przewodniczącego:
mgr inż. budownictwa lądowego Barbara Malec (Piotrków Trybunalski)

Zastępca Przewodniczącego:
mgr inż. budownictwa lądowego Piotr Filipowicz (Łódź)

Sekretarz:
inż. urządzeń sanitarnych Roman Kostyła (Łódź)

Zastępca Sekretarza:
mgr inż. inżynierii środowiska Bogumił Cudzych (Piotrków Trybunalski)

Skarbnik:
mgr inż. budownictwa Cezary Hieronim Wójcik (Łódź)

Zastępca Skarbnika:
mgr inż. budownictwa lądowego Urszula Jakubowska (Piotrków Trybunalski)

Członkowie Prezydium:
mgr inż. budownictwa Piotr Parkitny (Wieluń)
inż. budownictwa lądowego Wiesław Sienkiewicz (Łódź)
dr inż. budownictwa lądowego Danuta Ulańska (Łódź)

Członkowie Rady:
inż. budownictwa lądowego Zygmunt Adamski (Wieluń)
mgr inż. elektryk Jan Boryczka (Łódź)
mgr inż. melioracji wodnych Sławomir Chróścielewski (Skierniewice)
inż. inżynierii środowiska Wojciech Drozdek (Piotrków Trybunalski)
technik budowlany Ryszard Gierak (Sieradz)

inż. elektryk Andrzej Gorzkiewicz (Łódź)
mgr inż. budownictwa Grzegorz Marek Jackowski (Bełchatów)
mgr inż. elektryk Kazimierz Jakubowski (Łódź)
mgr inż. urządzeń sanitarnych Bogdan Janiec (Łódź)
mgr inż. budownictwa Agnieszka Jońca (Poddębice)
dr inż. budownictwa lądowego Wiesław Tadeusz Kaliński (Łódź)
inż. budownictwa Bogdan Krawczyk (Kutno)
inż. budownictwa Tadeusz Miksa (Łowicz)
inż. budownictwa Sławomir Najgiebauer (Bełchatów)
mgr inż. budownictwa lądowego Grzegorz Rakowski (Pabianice)
inż. mechanik Adam Różycki (Piotrków Trybunalski)
mgr inż. budownictwa Małgorzata Staroń (Łódź)
mgr inż. budownictwa lądowego Jan Stocki (Kutno)
mgr inż. budownictwa lądowego Jerzy Wereszczyński (Łódź)
mgr inż. budownictwa lądowego Jan Bonifacy Wójt (Pabianice)
inż. budownictwa Tomasz Wolski (Kleszczów)

**KOMISJA KWALIFIKACYJNA ŁOIB
w III kadencji (2010-2014)**

Przewodniczący:

mgr inż. inżynierii środowiska Zbigniew Cichoński (Zgierz)
mgr inż. elektryk Jan Andrzej Cichocki (Łódź)
mgr inż. budownictwa lądowego Jan Gałązka (Łódź)
mgr inż. budownictwa lądowego Cecylia Galińska (Bełchatów)
mgr inż. budownictwa lądowego Jan Gumienny (Pabianice)
mgr inż. telekomunikacji Tomasz Kluska (Łódź)
inż. budownictwa lądowego Zofia Kosz-Koszevska (Łódź)
inż. budownictwa lądowego Józef Kucharski (Opoczno)
mgr inż. elektrotechnik Kazimierz Kucharski (Bełchatów)
mgr inż. elektryk Henryk Małasiński (Łódź)
dr inż. budownictwa Ryszard Mes (Sieradz)
inż. elektryk Józef Nowak (Skierniewice)
mgr inż. budownictwa Bogusław Orzeł (Wieluń)
mgr inż. budownictwa drogowego Zdzisław Soszkowski (Sieradz)
mgr inż. budownictwa Andrzej Sułkowski (Wieluń)
mgr inż. komunikacji Andrzej Szymczewski (Łódź)
mgr inż. urządzeń sanitarnych Bogdan Wrzeszcz (Piotrków Trybunalski)

**RZECZNIK ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ ŁOIB
w III kadencji (2010-2014)**

Rzecznik-koordynator:

mgr inż. budownictwa Beata Ciborska (Sieradz)
inż. budownictwa lądowego Zbigniew Górski (Łódź)
inż. budownictwa Wojciech Hanuszkiewicz (Skierniewice)
dr inż. mechanik Bronisław Ludomir Hillebrand (Łódź)
inż. budownictwa lądowego Jacek Kałuszka (Łódź)
mgr inż. melioracji wodnych Małgorzata Krasoń (Piotrków Trybunalski)

**KOMISJA REWIZYJNA ŁOIB
w III kadencji (2010-2014)**

Przewodniczący:

mgr inż. inżynierii środowiska Krzysztof Stelągowski (Łódź)
inż. melioracji wodnych Marek Brajczewski (Piotrków Trybunalski)
technik architektury Maria Wanda Bujacz (Kamieńsk)
mgr inż. inżynierii środowiska Izabela Drobnik-Kamińska (Łódź)
mgr inż. budownictwa Waldemar Wiesław Gumienny (Piotrków Trybunalski)
mgr inż. budownictwa Andrzej Wojciech Masztanowicz (Łowicz)

womir Najgiebauer (przewodniczący), Jan Cichocki (sekretarz), Izabela Drobnik-Kamińska, Krzysztof Hemer, Monika Moczydłowska; Komisja Skrutacyjna: Małgorzata Staroń (przewodnicząca), Janina Badowska (sekretarz), Zofia Kosz-Koszevska, Ryszard Małachowski, Barbara Morawska; Komisja Wyborcza: Henryk Małasiński (przewodniczący), Ewa Potańska (sekretarz), Andrzej Gorzkiewicz, Jerzy Nowicki, Jerzy Żak, Bogdan Wrzeszcz; Komisja Uchwał i Wniosków: Piotr Filipowicz (przewodniczący), Wojciech Ulański (sekretarz), Beata Ciborska, Kazimierz Jakubowski, Andrzej Krzesiński, Zdzisław Soszkowski, Krzysztof Stelągowski.

Delegaci zapoznali się ze sprawozdaniami Rady ŁOIB, Komisji Kwalifikacyjnej, Sądu Dyscyplinarnego, Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej i Komisji Rewizyjnej oraz z informacją na temat stanu realizacji zadań wynikających z programu naprawczego. Na wniosek Komisji Rewizyjnej udzielili również absolutorium Radzie ŁOIB za 2009 r., zatwierdzili sprawozdania oraz przedstawiony budżet na 2010 r.

W części wyborczej na funkcję przewodniczącego Rady ŁOIB zgłoszono dwie kandydatury: Grzegorza Cieślińskiego i Agnieszki Jońcy. W wyniku wyborów przewodniczącym Rady ŁOIB został mgr inż. elektryk Grzegorz Cieśliński, który uzyskał 75 głosów. Jest on członkiem Izby od 2002 r., od 2006 r. był wiceprzewodniczącym Rady ŁOIB, a 24 lipca 2009 r. Nadzwyczajny Zjazd ŁOIB powierzył mu funkcję przewodniczącego Rady ŁOIB.

Wybrano również przewodniczących pozostałych organów: Komisji Kwalifikacyjnej ŁOIB – mgr inż. Zbigniew Cichoński (który uzyskał 101 głosów), Sądu Dyscyplinarnego ŁOIB – mgr inż. Krzysztof Kopacz (79 głosów), Komisji Rewizyjnej ŁOIB – mgr inż. Krzysztof Stelągowski (79 głosów). Najwięcej głosów spośród kandydatów na rzeczników odpowiedzialności zawodowej uzyskała Beata Ciborska, która została rzecznikiem-koordynatorem.

Dokonano również wyboru członków Rady, Komisji Kwalifikacyjnej, Sądu Dyscyplinarnego i Komisji Rewizyjnej ŁOIIB oraz delegatów na Krajowe Zjazdy PIIB. Podsumowując, należy zauważyć, że liczba osób zainteresowanych pracą w organach Izby w niektórych przypadkach przewyższała liczbę miejsc mandatowych:

- na przewodniczącego Rady ŁOIIB, na przewodniczącego Komisji Kwalifikacyjnej ŁOIIB i Sądu Dyscyplinarnego kandydowały po 2 osoby,
- na przewodniczącego Komisji Rewizyjnej ŁOIIB kandydowały 3 osoby,
- na 30 miejsc mandatowych w Radzie ŁOIIB kandydowało 48 osób,
- na 16 miejsc mandatowych w Komisji Kwalifikacyjnej ŁOIIB kandydowało 27 osób,
- o 12 mandatów delegatów ŁOIIB na Krajowe Zjazdy ubiegały się 22 osoby.

Składy wszystkich organów prezentujemy w ramach obok.

Do Komisji Uchwał i Wniosków wpłynęły wnioski, które zostały zatwierdzone przez Zjazd w formie uchwały, zobowiązującej Radę ŁOIIB do realizacji zadań wynikających z programu działań naprawczych przyjętego uchwałą Rady nr 2771/II z dnia 2 września 2009 r. Zjazd przyjął w sumie 28 uchwał.

Jak zauważyła p. Krystyna Kornia-Figa, zakończenie kadencji działania organów to czas refleksji: „bowiem największą satysfakcją dla człowieka jest posiadanie świadomości, że to, co zostało za nim, co było częścią jego życia, pozostało w dobrym stanie i ludzie, z którymi przyszło nam współpracować, pamiętają o nas i darzą wielkim szacunkiem”.

Dziękując tym, którzy dotychczas pracowali w organach naszego samorządu, życzymy nowo wybranym dużo sukcesów, a także sił, wytrwałości, satysfakcji i dumy z pracy na rzecz samorządu zawodowego inżynierów budownictwa, aby mógł funkcjonować w atmosferze spokoju, społecznego zaufania i uznania.

Renata Włostowska

mgr inż. budownictwa Monika Moczydłowska (Sieradz)
inż. elektryk Marek Stańczak (Łódź)
technik budowlany Krzysztof Zychowicz (Rawa Mazowiecka)

SĄD DYSCIPLINARNY ŁOIIB w III kadencji (2010-2014)

Przewodniczący:

mgr inż. budownictwa Krzysztof Kopacz (Łódź)

technik urządzeń sanitarnych Włodzimierz Bojanowski (Łódź)
technik drogowy Piotr Paweł Garwolski (Radomsko)
inż. hydrotechnik Stanisław Jędryka (Piotrków Trybunalski)
inż. budownictwa lądowego, mgr prawa Ryszard Kaniecki (Koluszki)
mgr inż. melioracji wodnych Grzegorz Kokociński (Skierniewice)
mgr inż. budownictwa lądowego Juliusz Kopytowski (Łódź)
mgr inż. budownictwa Andrzej Krzesiński (Skierniewice)
mgr inż. inżynierii środowiska Andrzej Lipiński (Łódź)
mgr inż. elektryk Wojciech Majer (Pabianice)
mgr inż. inżynierii środowiska Grażyna Orzeł (Wieluń)
mgr inż. elektryk Ewa Potańska (Galków Mały)
mgr inż. urządzeń sanitarnych Janusz Skupiński (Wieluń)
mgr inż. budownictwa lądowego Krzysztof Werner (Bełchatów)
inż. elektryk Henryk Więckowski (Łódź)
mgr inż. architekt Roman Wieszczyk (Łódź)
inż. melioracji wodnych Stanisław Wojciechowski (Piotrków Trybunalski)

DELEGACI ŁOIIB NA KRAJOWE ZJAZDY PIIB w III kadencji (2010-2014)

mgr inż. elektryk Jan Boryczka (Łódź)
mgr inż. budownictwa Beata Ciborska (Sieradz)
mgr inż. Grzegorz Cieśliński (Łódź)
mgr inż. budownictwa lądowego Urszula Jakubowska (Piotrków Trybunalski)
mgr inż. budownictwa Agnieszka Jońca (Poddębice)
mgr inż. melioracji wodnych Grzegorz Kokociński (Skierniewice)
dr inż. budownictwa lądowego Ksawery Krassowski (Łódź)
mgr inż. budownictwa lądowego Barbara Malec (Piotrków Trybunalski)
mgr inż. budownictwa drogowego Zdzisław Soszkowski (Sieradz)
dr inż. budownictwa Jacek Szer (Łódź)
dr inż. budownictwa lądowego Danuta Ulańska (Łódź)
mgr inż. urządzeń sanitarnych Bogdan Wrzeszcz (Piotrków Trybunalski)

IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy ŁOIIB

Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej ŁOIIB za 2009 r.

Miniony 2009 rok był ostatnim rokiem obrotowym działalności naszej Izby w II kadencji, obejmującej lata 2006-2009.

Na V Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym Łódzkiej OIIB zostały wybrane składy organów, które swoją gotowość działania na rzecz Izby zadeklarowały w decyzjach o kandydowaniu w wyborach. Komisja Rewizyjna w całym okresie upływającej kadencji pracowała w niezmiennym składzie: Sławomir Przesmycki (przewodniczący), Jolanta Orechwo (zastępca przewodniczącego), Elżbieta Janeczek (sekretarz), Izabela Drobnik-Kamińska, Urszula Jakubowska, Jerzy Jakubowski, Leszek Przybył.

W 2009 roku odbyło się 8 posiedzeń Komisji, w tym 4 do VIII Zjazdu ŁOIIB. Prezydium Komisji spotkało się 3 razy w związku z przygotowaniem zebrań i przeprowadzeniem planowych kontroli. Z ramienia Krajowej Komisji Rewizyjnej w posiedzeniach uczestniczyła kol. Barbara Skorys. W związku z problemami gospodarczo-finansowymi ŁOIIB odbyły się dwa robocze spotkania ze ścisłym Prezydium Rady ŁOIIB oraz Biurem Ekonomiczno-Podatkowym prowadzącym księgi rachunkowe. W jednym z posiedzeń Komisji Rewizyjnej przed VIII Zjazdem ŁOIIB, którego tematem przewodnim była sprawa zadłużenia w stosunku do PIIB, uczestniczyło trzech członków Krajowej Komisji Rewizyjnej, w tym jej Przewodnicząca kol. – Krystyna Korniak-Figa. Frekwencja członków w pracach Komisji wyniosła 80%. Nieobecności na posiedzeniach, wynikające z problemów zdrowotnych i zawodowych, zgodnie z Regulaminem były usprawiedliwiane. Przewodniczący Komisji Rewizyjnej lub jego Zastępca, a także inni członkowie uczestniczyli w posiedzeniach Rady ŁOIIB i pracach powoływanych Komisji i Zespołów. Przewodniczący był także obserwatorem VIII Krajowego Zjazdu PIIB w Warszawie.

Podczas obrad Zjazdu Nadzwyczajnego ŁOIIB 24 lipca 2009 roku w wystąpieniu poświęconym omówieniu stanowiska Okręgowej Komisji Rewizyjnej w sprawie gospodarki finansowej Izby Przewodniczący – z upoważnienia Komisji – postawił ją do dyspozycji Zjazdu. W głosowaniu nad wnioskiem „o pozostawienie organów Izby bez zmian poza odwołaniem Przewodniczącego” delegaci wyrazili stanowisko o pozostawieniu między innymi Komisji Rewizyjnej ŁOIIB w dotychczasowym składzie.

Realizując swoje obowiązki, Okręgowa Komisja Rewizyjna monitorowała bieżącą działalność organów ŁOIIB, przeprowadzając między innymi kontrolę roczną w miesiącach luty-marzec 2010 r. Przed obecnym Zjazdem, kończącym II kadencję, w bieżącym roku odbyły się 4 posiedzenia Komisji, na których dokonano oceny pracy organów, uwzględniając przy tym wyniki zleconych kontroli zewnętrznych przeprowadzonych przez: Biuro Biegłych Rewidentów EKO-BILANS Spółka z o.o. w Łodzi w zakresie: „Ekspertyza biegłego w przedmiocie prowadzenia gospodarki finansowej ŁOIIB za okres od 1 stycznia 2006 r. do 30 września 2009 r.” oraz FORAUDIT Spółka z o.o. w Łodzi Biegli Rewidenci w zakresie: „Sprawozdanie finansowe za rok obrotowy 2009 wraz z opinią biegłego rewidenta i uzasadniającym ją raportem”.

Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja Rewizyjna ŁOIIB przedstawia niniejszym sprawozdanie ze swej działalności i poddaje się ocenie IX Zjazdu ŁOIIB.

Opinia dotycząca działalności organów Izby

1. Rozliczenie uchwał i wniosków

Wnioski zgłoszone na VIII Zjeździe ŁOIIB miały charakter jedynie wolnych wypowiedzi dotyczących pracy

samorządu i dlatego nie wymagały podjęcia konkretnych działań w celu ich realizacji.

Podjęte przez Zjazd uchwały, w liczbie 13, miały charakter porządkowo-organizacyjny i dotyczyły spraw wyboru prezydium Zjazdu, komisji zjazdowych, porządku obrad, zatwierdzenia budżetu itp. W związku z tym nie wymagały dalszych działań realizacyjnych.

Na Nadzwyczajnym Zjeździe ŁOIIB przyjęto 13 uchwał, przy czym uchwały 1-12 miały charakter organizacyjno-porządkowy (tak jak wymienione wyżej) oraz przyjmującą rezygnację dotychczasowego Przewodniczącego Rady ŁOIIB – kol. Andrzeja Nowakowskiego i wybór na tę funkcję kol. Grzegorza Cieślińskiego do końca II kadencji. Nie wymagały one dalszych działań. Uchwała nr 13 zobowiązała Radę ŁOIIB do zrealizowania zmodyfikowanych wniosków Zespołu ds. Wyjaśnienia Zarzutów Wskazanych w Ekspertyzie z dnia 15 kwietnia 2009 r., powołanego decyzją Rady na posiedzeniu w dniu 3 czerwca 2009 r., a także dodatkowych wniosków zgłoszonych podczas Zjazdu. Wymagało to ze strony Rady podjęcia radykalnych działań, co znalazło odbicie w przyjętym Programie działań naprawczych.

Działania naprawcze prowadzone były z podziałem na 4 grupy:

1. grupa A – działania oszczędnościowe,
2. grupa B – gospodarka finansowa,
3. grupa C – działania porządkowe,
4. grupa D – działania organizacyjne.

Przeprowadzona kontrola wykazała zrealizowanie wszystkich podjętych działań, w tym także postulatu Komisji Rewizyjnej ŁOIIB o przywróceniu dofinansowania do prenumeraty czasopism naukowo-technicznych dla członków Izby. Jedynie w zakresie zalecanego przez Komisję terminu zakończenia spłaty zobowiązań wobec PIIB, tj. do 30 czerwca br., Program działań napraw-

czych utrzymuje termin realizacji do końca br.

Wszystkie wnioski i uchwały przyjęte przez ww. Zjazdy ŁOIIB zostały zrealizowane, a ich rozliczenie przedstawiono Sekretarzowi Rady oraz aktualnemu Zastępcy Przewodniczącego, a następnie zostało zatwierdzone podczas posiedzenia Rady ŁOIIB.

2. Rada ŁOIIB

W okresie sprawozdawczym Rada ŁOIIB odbyła 5 posiedzeń plenarnych, na których podjęła 36 uchwał, a łącznie z uchwałami organizacyjno-członkowskimi – 869. Rada do Zjazdu Nadzwyczajnego ŁOIIB pracowała w składzie 30-osobowym. Po złożeniu rezygnacji przez byłego Przewodniczącego i wyborze na tę funkcję kol. Grzegorza Cieślińskiego Rada do końca kadencji pracowała w składzie 29-osobowym, z frekwencją na posiedzeniach od 77% do 93%.

Rada ŁOIIB na posiedzeniach plenarnych zajmowała się realizacją budżetu, zamierzeniami gospodarczo-finansowymi i sprawami członkowskimi, a także zatwierdziła uchwały Prezydium. Powoływała tematyczne komisje i zespoły. W minionej kadencji pracowały następujące zespoły:

- Zespół Rady ŁOIIB ds. Członkowskich,
- Zespół Rady ŁOIIB ds. Działalności Samopomocowej,
- Zespół Rady ŁOIIB ds. Doskonalenia Zawodowego,
- Zespół Rady ŁOIIB ds. Inwestycji Własnych,
- Zespół Rady ŁOIIB ds. Zamówień Publicznych,
- Zespół Rady ŁOIIB ds. Konkursów, Odznaczeń i Wyróżnień,
- Zespół Rady ŁOIIB ds. Prawno-Regulaminowych, Etyki i Ochrony Zawodu.

W związku z realizowanym programem naprawczym Rada powołała także Zespół ds. Ekonomiczno-Finansowych, do współpracy między innymi ze Skarbnikiem Rady ŁOIIB przy tworzeniu i realizacji budżetu.

Rada w okresie sprawozdawczym w całości wypełniła nałożone obowiązki i realizowała wynikające z nich zadania.

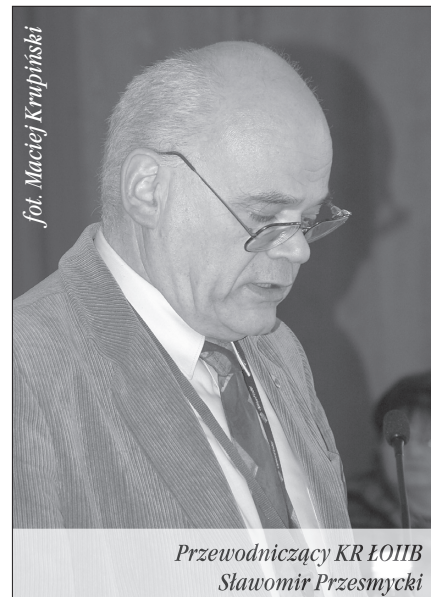
3. Prezydium Rady ŁOIIB

Prezydium Rady Łódzkiej OIIB odbyło 6 posiedzeń, na których podjęto 13 uchwał. Podczas posiedzeń omawiane były sprawy organizacyjno-członkowskie, gospodarczo-finansowe, w tym udzielania zapomóg członkowskich, koordynowania szkoleń i kursów, spotkań koleżeńskich i uroczystości poświęconych pamięci zmarłych członków. Praca Prezydium pokrywała się z oczekiwaniami członków Izby. Wszystkie zgłaszane przez członków tematy i problemy zostały omówione i ustalone sposoby rozwiązań. Podjęte przez Prezydium uchwały były akceptowane przez Radę ŁOIIB stosowną uchwałą zbiorczą.

Komisja Rewizyjna ŁOIIB wysoko ocenia działalność nowego Przewodniczącego Rady Łódzkiej OIIB i całego Prezydium w zakresie realizacji Programu naprawczego i rozwiązań organizacyjnych naszej Izby.

4. Komisja Kwalifikacyjna ŁOIIB

Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna swoją organizacją i pracą zapewniała w okresie sprawozdawczym pełną realizację zadań w zakresie postępowań kwalifikacyjnych, przeprowadzania egzaminów na uprawnienia budowlane oraz wydawania lub odmowy wydania decyzji o ich nadaniu. W trakcie przeprowadzonej okresowej kontroli stwierdzono w pracy Komisji wzorowy porządek i przejrzystość w archiwizowanych dokumentach, nieprawidłowości nie było. Frekwencja na posiedzeniach Komisji była dobra. Nieobecności wynikały głównie z braku możliwości dojazdu na posiedzenia w okresie zimowym. Brakowało jedynie składania części pisemnych usprawiedliwień. Z oceny pracy wynika konieczność prowadzenia dalszego systematycznego szkolenia członków Komisji w nadcho-

Przewodniczący KR ŁOIIB
Sławomir Przesmycki

dzącej kadencji, zwłaszcza dla jej nowego składu.

5. Sąd Dyscyplinarny ŁOIIB

Działania Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, potwierdzone coroczną analizą prowadzonych spraw, wskazują na potrzebę zwiększenia świadomości członków pełniących funkcje kierowników robót i budów w zakresie konieczności przestrzegania prawa budowlanego. Zauważalna jest tendencja wzrostu liczby prowadzonych w tym zakresie spraw sądowych. Komisja potwierdza właściwe prowadzenie spraw i ich przebieg z zachowaniem określonych terminów, a prawne kompetencje Sądu były w pełni wykorzystywane.

6. Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej ŁOIIB

Organ Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej kontynuował swoje działania na zasadach wypracowanych w poprzednich latach. Komisja stwierdziła poprawność podejmowanych działań w zakresie postępowań. Współpraca z Sądem Dyscyplinarnym ŁOIIB przebiegała na właściwym poziomie.

Dla pełnej informacji należy zaznaczyć, że od zakończenia Zjazdu Nadzwyczajnego ŁOIIB organ Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej naszej Izby wykonywał swoje obowiązki w składzie pomniejszonym o 1 osobę.

7. Biuro ŁOIB

Rada ŁOIB uchwałą z dnia 10 grudnia 2008 r. przyjęła schemat organizacyjny biura ŁOIB, obowiązujący od 1 stycznia 2009 r. Określone zostały w nim między innymi podstawowe zadania w działaniach i na stanowiskach pracy przy założeniu 12 etatów w roku.

Na koniec roku obrachunkowego, zgodnie z załączoną do sprawozdania finansowego informacją dodatkową, stan zatrudnienia wyniósł 15 etatów i w stosunku do roku 2008 był większy o 1 etat. Polityka kadrowa napotykała na trudności organizacyjne z uwagi na znaczne sfeminizowanie obsługi biura, skutkujące potrzebą organizowania pracy na zastępstwa, związane z urlopem macierzyńskim niektórych pracowników zatrudnionych na pełny etat. Realizacja podstawowych zadań związanych z obsługą członków i organów Izby, a także podmiotów zewnętrznych, była zgodna z regulaminem wewnętrznym oraz zarządzeniami Przewodniczącego Rady ŁOIB. W listopadzie 2009 r. został wprowadzony do użytku Elektroniczny Dziennik Korespondencji. Obsługę spraw księgowo-finansowych, pracowniczych, w tym dotyczących BHP, prowadziło nadal Biuro Ekonomiczno-Podatkowe p. Elżbiety Frasz.

Kontrola działalności biura, przeprowadzona przez Komisję Rewizyjną ŁOIB w marcu 2010 roku, obejmowała, w związku z trwającym badaniem przez biegłego księgowego bilansu za 2009 rok oraz audytem w przedmiocie prowadzenia gospodarki finansowej, następujące zagadnienia:

1. sprawy administracyjno-biurowe,
2. sprawy pracownicze,
3. sprawy ewidencji majątku, w tym inwentaryzacja stanu na dzień 31 grudnia 2009 r.

Nie wykazała ona istotnych błędów i uchybień w gospodarowaniu majątkiem Izby. Jedyną niedokończoną sprawą jest zagospodarowanie ewentualnych wolnych powierzchni biurowych.

Negocjacje z Łódzką Izbą Architektów trwają. Sprawa nieuregulowanych ekwiwalentów dla Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej ŁOIB znalazła swój finał w postaci stosownej uchwały Rady ŁOIB i zawartej umowy między stronami, w której Rzecznik zrezygnował z należnych odsetek od niewypłaconych kwot.

Działalności wykraczającej poza Statut nie prowadzono, z zastrzeżeniem spraw dotyczących organizowania kursów przygotowujących do egzaminu na uprawnienia budowlane.

Ostatecznie, zgodnie z przyjętymi ustaleniami i zawartymi porozumieniami, organizację kursów przejęły stowarzyszenia naukowo-techniczne, a siedziba ŁOIB stała się tylko odpłatnym miejscem ich prowadzenia.

Zagrożenia dla dalszego istnienia Izby nie stwierdzono. Wynika to także z opinii biegłego rewidenta badającego bilans, w którym rzeczowe aktywa trwałe, po uwzględnieniu amortyzacji, mają wartość 5.589.019,13 zł, a fundusz statutowy osiągnął wartość 3.091.460,58 zł. Wartość rzeczowych aktywów trwałych w stosunku do roku 2008 zmniejszyła się o 2,9 %, a aktywów łącznie o około 0,7%.

Realizacja budżetu w 2009 r.

W okresie od 1 stycznia 2009 r. do VIII Zjazdu ŁOIB działalność gospodarczo-finansowa Izby opierała się na uchwalonym przez Radę w dniu 10 grudnia 2008 r. przewidywanym budżetowym (uchwała nr 2137/II). Wielkość wpływów i wydatków została określona w wysokości 2.780.000,00 zł przy uwzględnieniu, że prognozowany wynik finansowy roku 2008 zamknie się w kwocie 350.000,00 zł. Rzeczywisty wynik finansowy osiągnął wartość 74.077,30 zł.

Uchwałą nr 13 VIII Zjazdu ŁOIB, podjętą w dniu 18 kwietnia 2009 r., został uchwalony budżet na ostatni rok obrachunkowy II kadencji. Planowane pozycje wpływów i wydatków miały zamknąć się kwotą 2.604.077,30 zł. W

trakcie roku obrachunkowego zaistniała konieczność dokonania korekty budżetu, związanej ze zmianami wartości pozycji. W zakresie wpływów uległa zmianie pozycja nr 3 – kursy organizowane przez ŁOIB – poprzez zwiększenie kwoty z 250.000,00 zł do 277.143,00 zł.

Wydatki uległy następującej zmianie:

- korekta w zakresie zmniejszenia kwot:
 1. pozycja nr 8 – wydawnictwa własne – ze 130.000,00 zł do 110.000,00 zł,
 2. pozycja nr 10 – szkolenia i kursy – z 335.000,00 zł do 300.000,00 zł,
 3. pozycja nr 14 – obsługa kredytu bankowego – z 435.000,00 zł do 416.000,00 zł
- korekta w zakresie zwiększenia kwot:
 1. pozycja nr 6 – ryczałty członków władz – z 203.500,00 zł do 232.000,00 zł – przede wszystkim związane z dodatkową pracą na rzecz Izby w okresie związanym ze Zjazdem Nadzwyczajnym ŁOIB.
 2. pozycja nr 11 – utrzymanie Placówek Terenowych – z 25.000,00 zł do 35.000,00 zł
 3. pozycja nr 16 – zwrot do PIIB kosztów wydawania „Inżyniera Budownictwa” – z kwoty 195.357,00 zł do 258.000,00 zł.

Powyższe zmiany w budżecie zostały przyjęte uchwałą nr 2926/II Rady ŁOIB w dniu 18 listopada 2009 r. Wielkość pozycji wpływów i wydatków po korekcie zamknęła się kwotą w wysokości 2.631.220,30 zł.

Przebieg realizacji budżetu w ubiegłym roku był nierozzerwalnie związany z realizacją przyjętego na Zjeździe Nadzwyczajnym ŁOIB Programu naprawczego. Łączne wpływy za okres obrachunkowy wyniosły 2.777.886,91 zł, co stanowi 106% planu, natomiast wydatki zamknęły się w kwocie 2.544.767,64 zł, co stanowi 96% planu.

Nie wykorzystano kwot wydatków między innymi w pozycjach:

- nr 1 – zakup materiałów i energii – 89% planu,
- nr 4 – delegacje – 83%,
- nr 5 – płace pracowników – 90%,
- nr 6 – ryczałty członków władz Izby – 98%,
- nr 8 – wydawnictwa własne – 86%,
- nr 9 – działalność samopomocowa – 55%,
- nr 10 – szkolenia i kursy – 76%,
- nr 13 – inwestycja własna – 97%.

Przekroczono je natomiast między innymi w pozycjach:

- nr 3 – usługi pocztowe – 121%,
- nr 7 – ekwiwalent za udział w posiedzeniach – 167%,
- nr 16 – zwrot do PIIB – 103%.

Ogółem realizacja budżetu przyniosła dodatni wynik w kwocie 233.119,27 zł.

Zobowiązania do KIIB

W wyniku przyjętych ustaleń dotyczących realizacji sukcesywnej spłaty zobowiązań do Krajowej Izby Inżynierów Budownictwa, wynikających z udzielonej pożyczki w kwocie 500.000,00 zł oraz zaległości zwrotu kosztów wysyłki „Inżyniera Budownictwa”, na dzień 31 grudnia 2009 r. ich stan jest następujący:

- pożyczka zabezpieczona w formie weksła własnego – pozostała do spłaty kwota główna 56.249,72 zł w ostatecznym terminie do 31 października 2010 roku – jest to tzw. zobowiązanie krótkoterminowe w bilansie po stronie pasywa.
- zaległości – zgodnie z zawartą ugodą z KIIB ostateczne ich uregulowanie przypada na dzień 31 grudnia 2010 r. – do zwrotu pozostało 124.667,66 zł.

Analizując dotychczasowy przebieg spłaty zobowiązań, Komisja Rewizyjna ŁOIIB potwierdza trafność przyjętych rozwiązań, które dają wiarygodne podstawy do osiągnięcia postawionego celu.

Kredyty i płynność finansowa

W bilansie za rok obrachunkowy 2009 należności i zobowiązania zostały wy-

cenione w kwotach wymagalnej zapłaty. Środki trwale wykazane są w wartości netto, tzn. cena nabycia pomniejszona o umorzenie, liczone od początku ich użytkowania. Stosuje się metodę liniową amortyzacji. Stosowane stawki są zgodne z wykazem rocznych stawek według załącznika do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Rozpoczęcie amortyzacji następuje od następnego miesiąca po miesiącu przyjęcia środka trwałego. Dla amortyzacji jednorocznej następuje w miesiącu zakupu. Materiały i towary ewidencjonowane są w cenie zakupu i odpisywane w dniu przyjęcia do zużycia.

Kredyt zaciągnięty w banku Nordea pozostaje do spłaty na dzień 31 grudnia 2009 r. w kwocie 1.100.000,00 zł, jest zabezpieczony do wysokości 2.500.000,00 zł hipoteką zwykłą i do kwoty 600.000,00 zł hipoteką kaucyjną. W pozycjach bilansu widnieje po stronie pasywa jako zabezpieczenie długoterminowe w wysokości 550.000,00 zł i krótkoterminowe również 550.000,00 zł. Pożyczka z KIIB pozostaje do spłaty na dzień 31 grudnia 2009 r. w kwocie 56.249,72 zł i jest zabezpieczona w formie weksła własnego – omówiono w poprzednim punkcie.

Przychody ogółem w roku 2009 uzyskane przez Łódzką OIIB wyniosły 2.726.735,83 zł. Ich źródłem były:

- wpłaty składek członkowskich – 75% ogółu przychodów,
- wpłaty za egzaminy kwalifikacyjne oraz kursy specjalistyczne – 20,4%,
- przychody z działalności szkoleniowej – 1,3%,
- inne z tytułu zwrotu za delegacje, nadawanie tytułu rzeczoznawcy budowlanego, kursy obsługi programów komputerowych itp. – 2,1%,
- przychody z działalności gospodarczej, w tym wynajem sal i terenu, reklam w „Kalendarzu ŁOIIB” – 0,8%,
- odsetki od lokat bankowych – 0,3%,
- pozostałe – 0,1%.

Wszystkie dochody są zgodne z zapisami Statutu. Działalności sprzecznej z nim ŁOIIB nie prowadziła.

Jednostronny rachunek zysków i strat wykazał, że działalność Łódzkiej Izby przyniosła dodatni wynik finansowy w kwocie netto 653.039,75 zł. W działalności gospodarczej wystąpiła strata w kwocie 47.407,73 zł, w związku z czym nie powstało zobowiązanie za płaty podatku.

Przeprowadzone przez biegłego księgowego badanie obejmowało:

- sprawdzenie zasadności i poprawności zastosowanych przez Izbę zasad polityki rachunkowości,
- sprawdzenie znaczących szacunków Prezydium Rady ŁOIIB,
- weryfikację sprawdzenie dowodów i zapisów księgowych, z których wynikają liczby i informacje zawarte w sprawozdaniu finansowym,
- ogólną ocenę załączonego sprawozdania finansowego,
- sprawdzenie porównywalności danych roku obrotowego z danymi porównywalnymi za rok od 1 stycznia do 31 grudnia 2008 r.

Potwierdziło się, że zarówno wprowadzenie do sprawozdania finansowego, jak i dodatkowe informacje, są zgodne co do wielkości z danymi bilansu i rachunku zysków i strat. Informacja dodatkowa w sposób prawidłowy opisuje pozycje sprawozdawcze i przedstawia zasady rachunkowości stosowane w Izbie.

Przekształcenie wyniku finansowego netto w podstawę opodatkowania Izba prawidłowo przedstawiła w dodatkowych informacjach i wyjaśnieniach do sprawozdania finansowego. Propozycja rachunków zysków i strat jest prawidłowa.

Podstawowe wskaźniki oceniające wynik:

- wskaźnik rentowności majątku (tzn. wynik finansowy netto 653.039,75 zł w stosunku do sumy aktywów 5.589.717,75 zł) o wartości 4,51%. Typowa wielkość to 5-8%. Utrzymuje się na podobnym poziomie do 2008 r.
- wskaźnik rentowności kapitału (tzn. wynik finansowy netto 653.039,75 zł w stosunku do kapitału własnego – 3.744.500,33 zł) o wartości 17,4%.

Typowa wielkość to 12-25%. Wzrost prawie dwukrotnie w stosunku do roku 2008.

- wskaźnik pokrycia majątku trwałego (5.589.717,98 zł) kapitałem własnym (3.744.500,33 zł) o wartości 0,67, zwiększenie w stosunku do roku 2008 o 0,13 potwierdzają zdolność ŁOIIB do kontynuowania działalności w niezmińszonym zakresie w kolejnym roku obrotowym. Wskaźnik rentowności 4,51% jest większy od podanej przez GUS informacji rocznej = 3,5%.

Ocena końcowa

Według opinii zawartej w raporcie biegłego księgowego, z badania sprawozdania finansowego ŁOIIB za 2009 rok wynika, że: „przedstawia ono rzetelnie i jasno wszystkie informacje istotne dla oceny sytuacji majątkowej i finansowej badanej jednostki na dzień 31 grudnia 2009 r., jak też jej wyniku finansowego za rok obrotowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2009 r., sporządzone zostało we wszystkich istotnych aspektach, zgodnie z określonymi w powołanej wyżej ustawie o rachunkowości, zasadami polityki rachunkowości, na podstawie prawidłowo prowadzonych ksiąg rachunkowych, jest zgodna z wpływającymi na treść sprawozdania finansowego przepisami prawa i postanowieniami statutu jednostki”.

Wykonana ekspertyza biegłego w przedmiocie prowadzenia gospodarki finansowej za okres od 1 stycznia 2006 roku do 30 września 2009 roku potwierdza, że postępowanie byłego Przewodniczącego Rady ŁOIIB było nieetyczne i odbiegało od ogólnie przyjętych zasad postępowania.

Fakt nieuzasadnionego zatrudnienia bliskich Mu osób został definitywnie potwierdzony. O braku stosownej informacji i dodatkowych wyjaśnień w sprawozdaniu finansowym za 2008 rok w tym zakresie Komisja Rewizyjna ŁOIIB informowała już w swoim sprawozdaniu na ubiegłorocznym Zjeździe. Biegły audytor zwrócił także uwagę między innymi na brak prawnego umocowania wypłat Przewodniczących organów za umieszczenie w „Kwartalniku Łódzkim” rocznych sprawozdań prezentowanych na Zjazdach sprawozdawczych. W trakcie prowadzonych kontroli rocznych Komisja Rewizyjna ŁOIIB uznawała za naganne pobieranie wynagrodzeń związanych z tą publikacją, a swoje zastrzeżenia przekazywała ówczesnemu Przewodniczącemu Rady ŁOIIB. Publikacja sprawozdania Komisji Rewizyjnej nie była związana z powyższym wynagrodzeniem.

Oceniając działalność Rady ŁOIIB oraz jej organów w okresie sprawozdawczym, Okręgowa Komisja Rewizyjna

stwierdza, że dzięki podjęciu właściwych decyzji organizacyjnych i racjonalnego Programu naprawczego, uchwalonego przez Zjazd Nadzwyczajny ŁOIIB w lipcu ubiegłego roku, w ostatecznym rozrachunku była prowadzona w sposób właściwy i zgodny ze Statutem. Należą się tutaj słowa podziękowania wszystkim członkom organów, którzy czynnie włączyli się w codzienną działalność, w celu doprowadzenia gospodarki finansowej do właściwego stanu. W celu ograniczenia możliwości pojawienia się podobnych zdarzeń w następnej kadencji Krajowa Komisja Rewizyjna wspólnie ze wszystkimi Okręgowymi Komisjami Rewizyjnymi przygotowała propozycję ujednolicenia zasad polityki rachunkowości wspólnej dla całej PIIB. Praca Komisji Rewizyjnej ŁOIIB w dotychczasowym stanie prawno-organizacyjnym często napotykała na utrudnienia, wynikające z braku spójnej polityki rachunkowości oraz braku reakcji osób odpowiedzialnych na zgłaszane przez nią nieprawidłowości w dokumentowaniu zdarzeń. Zaznaczyć należy, że przeprowadzone kontrole w zakresie księgowości wykazywały zasadniczo prawidłowość jej prowadzenia, co znalazło również potwierdzenie we wnioskach pokontrolnych biegłego rewidenta i audytora.

Podsumowując, Komisja Rewizyjna ŁOIIB stawia wniosek o przyjęcie wykonania budżetu za 2009 rok oraz zatwierdzenia przedstawionego sprawozdania finansowego, w którym bilans po stronie aktywów i pasywów zamknął się kwotą 6.128.009,43 zł, a wynik finansowy kwotą zysku netto 653.039,75 zł, a także wniosek o udzielenie absolutorium Radzie ŁOIIB. Okręgowa Komisja Rewizyjna wnioskuję o przeznaczenie osiągniętego zysku netto na zwiększenie funduszu statutowego ŁOIIB.

Sławomir Przesmycki
Przewodniczący KR ŁOIIB

Na IX Zjeździe ŁOIIB obecna była przewodnicząca Krajowej Komisji Rewizyjnej – Krystyna Korniak-Figa (z prawej) oraz Jolanta Gieroba – członek Prezydium KR PIIB

Cześć i chwala!

Od pewnego czasu krążą nad ziemią chmury islandzko-wulkaniczne. Kiedy piszę te słowa, nad polskim życiem społecznym i politycznym w dalszym ciągu krążą zaś chmury o charakterze funeralnym. Choć znikły już z łamów gazet nekrologi ludzi, którzy ponieśli śmierć w kwietniowej katastrofie lotniczej, w dalszym ciągu ukazują się kondolencje dla bliskich. W związku z ich treścią nasunęły mi się pewne uwagi.

Otóż obserwuję, że panuje dzisiaj jakiś taki lekceważący, dziwnie skrzywiony klimat dotyczący ocen działalności i osiągnięć zawodowych z czasów PRL. Ileż w tej mierze publikuje się idiotycznych przeinaczeń, lepiej nie mówić. Jaki jest koń, każdy widzi. Rzadkie są przykłady opinii pozbawionych w tej mierze koniunkturalnej „poprawności”, ale do takich należy niewątpliwie książka autorstwa prof. Leszka Czeremużyńskiego pt. *Medycyna, świat, ludzie* (Wydawnictwo PERT, Warszawa 2009). Rzecz absolutnie frapująca dla ludzi każdej profesji, stanowi bowiem swoiste świadectwo pokoleniowe inteligencji polskiej wchodzącej w życie zawodowe w latach 50-tych. Dla mnie osobiście nadzwyczaj ciekawy był np. taki fragment autobiografii tego światowej sławy, przedwcześnie zmarłego specjalisty od nagłej śmierci sercowej:

Gdy jeszcze byłem asystentem profesora Askanasa, pewnego dnia przyjechali do Szefa dyrektorzy wielkiego biura projektowego. Inżynierowie u nich pracowali szalenie, omal nie opuszczali swego biura, pracując dzień i noc. Gdy nagle zmarł jeden z nich, potraktowano to jako przypadek, po trzecim zgonie nagłym, na załogę padł strach. Zatem dyrekcja przysłała do sławnego profesora... Po wielu skomplikowanych badaniach – osoby, które miały niezwykle wyso-

kie wskaźniki agresji i lęku wydalaty najwięcej katecholamin (?) – okazało się, że w tym przypadku wystarczyło dać ludziom po prostu odetchnąć i w ten sposób skutecznie oddalić od nich zagrożenie nagłą śmiercią, która niekoniecznie musi być spowodowana wypadkiem.

Jeśli zaś o wypadkach mowa, chciałbym tu wspomnieć, że wśród ofiar smoleńskiej katastrofy znaleźli się też dwaj inżynierowie budownictwa. O jednym można powiedzieć, że jako inżynier był postacią nieznaną. Bo o tym, że Prezes NBP **Sławomir Skrzypek** studiował na Wydziale Budownictwa Politechniki Śląskiej i był jego absolwentem, ja sam dowiedziałem się dość przypadkowo od prof. Józefa Głomba, który go naście lat temu edukował w zakresie mostownictwa. O drugim inżynierze powinno jednak wiedzieć dużo osób z naszego środowiska, przynajmniej z pokoleniowego kręgu kilkudziesięciolatków. Myślę tu o Czesławie Cywińskim, o którym w nekrologach czytaliśmy: *...zginął w katastrofie lotniczej w Smoleńsku płk Czesław Cywiński, urodzony 10 marca 1926 roku w Wilnie, żołnierz Armii Krajowej (ps. „Skowronek”), Prezes Zarządu Głównego Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.*

Wyjątkowo ceniony w kręgach kombatanckich **Czesław Cywiński** rzeczywiście ostatnie dwadzieścia lat, w szczególności od chwili, gdy przeszedł na emeryturę, poświęcił działalności społecznej wśród swoich towarzyszy broni z lat II wojny światowej i lagrowych współwięźniów z lat powojennych. Za bohaterską służbę młodego kaprala-podchorążego czasu wojny dopiero po latach oddano mu cześć w postaci awansów na wyższe stopnie oficerskie oraz przyznania wysokich odznaczeń wojskowych i cywilnych. Ale

jednak to nie cała o nim prawda. Czterdzieści lat – o czym również warto i trzeba pamiętać – poświęcał przecież swojej pasji zawodowej. Dyplom magistra inżyniera budownictwa lądowego uzyskał po powrocie do Polski z Kołomyi i studiach na Politechnice Warszawskiej, ukończonych w 1952 roku. Szybko potem stał się bardzo dobrym projektantem Biura Studiów i Projektów Typowych Budownictwa Przemysłowego BISTYP. Za wybitne osiągnięcia w projektowaniu kilkakrotnie sięgał wtedy po nagrody Prezesa Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Po kilkunastoletniej pracy bezpośrednio przy desce przeszedł do administracji i kilka lat był wicedyrektorem Departamentu Nauki, Techniki i Projektowania w Ministerstwie Budownictwa i PMB. Później były prace projektowe i nadzory techniczne w eksporcie budownictwa – Irak, Afganistan itd. Za pracę zawodową wyróżniony został resortową odznaką zasłużonego dla budownictwa, a także Krzyżem Zasługi. Działał w PZITB. W sumie życiorys inżyniera budowlanego z prawdziwego zdarzenia, a przy tym osoby o bardzo żywej inteligencji i wszechstronnych zainteresowaniach (m.in. żeglarstwo), zawsze pogodnego i przyjaznego ludziom człowieka – cześć Mu i chwala!

Tego, o czym tu piszę, nie było w nekrologach. Zawarta w nich jednostronna prezentacja życia Czesława Cywińskiego potwierdza regułę pośmiertnego pomijania danych o dorobku i pozycji zawodowej wielu odchodzących dziś z tego świata osób z naszego środowiska. Nigdzie też dotychczas chyba nie widziałem, by zamieszczano systematycznie honorowe listy naszych zmarłych koleżanek i kolegów z Izby Inżynierów Budownictwa. Nigdzie, poza „Kwartalnikiem Łódzkim”, którego Redakcji należą się z tego tytułu szczerze podziękowania.

Andrzej Bratkowski

Wymóg stosowania świadectw charakterystyki energetycznej

Świadomość inwestorów w zakresie możliwości rozwiązań energooszczędnych stale wzrasta. Coraz częściej zwracają uwagę nie na to, żeby obiekt tanio wybudować, ale ważniejszym staje się, żeby był oszczędny w eksploatacji. Oszczędny to znaczy, żeby nakłady na ogrzanie budynku i wody użytkowej czy na oświetlenie były niewielkie przy dużej efektywności, a straty energii możliwie najmniejsze. Najbardziej widocznym tego przejawem było powszechne ożywienie inwestycyjne w zakresie ocieplania ścian w budynkach wielorodzinnych przez spółdzielnie mieszkaniowe i wspólnoty mieszkaniowe. Następnym elementem zmniejszenia kosztów było zakładanie opomiarowania na grzejnikach w mieszkaniach. Działania takie miały ogromny wpływ nie tylko na poprawienie komfortu cieplnego w mieszkaniach, ale i na obniżenie opłat za centralne ogrzewanie, a globalnie – na mniejsze zużycie energii.

Zadaniem Ustawy z 18 grudnia 1998 roku o wspieraniu przedsięwzięć termomodernizacyjnych była między innymi oszczędność energii cieplnej zużywanej przez obiekty budowlane, w tym również ograniczania emisji energii do atmosfery. Ustawa ta miała pomóc inwestorom, którzy decydują się na ograniczenie zużycia energii (służącej do ogrzania budynku mieszkalnego lub zamieszkania zbiorowego), zmniejszenie ilości strat energii, zredukowanie strat energii w lokalnych sieciach ciepłowniczych lub decydują się na całkowitą lub częściową zmianę źródeł energii z konwencjonalnych na niekonwencjonalne, w tym również na odnawialne. Inwestorom przysługiwała premia na spłatę części kredytu zaciągniętego na przedsięwzięcie termomodernizacyjne.

Nie oznacza to, że we wcześniejszych przepisach, w tym np. w warunkach technicznych, jakim powinny odpowiadać

budynki czy w Polskich Normach, nie ustalało się wymagań dotyczących np. izolacyjności ścian czy wskazanych parametrów urządzeń grzewczych. Późniejsze przepisy stały się jednak bardziej rygorystyczne, a zapisy dotyczące izolacyjności cieplnej materiałów budowlanych zaostrzono.

Od wielu lat dążono do stworzenia takich przepisów, które regulowałyby potrzebę, zasadność, ale również konieczność projektowania, budowy i eksploatacji obiektów budowlanych w sposób zapewniający właściwe i oszczędne gospodarowanie energią. Obiekty budowlane powinny zapewniać racjonalne zużycie energii, ochronę środowiska, co w efekcie zredukować będzie emisję gazów cieplarnianych do środowiska. Zmniejszenie zapotrzebowania na energię dostarczaną na potrzeby ogrzewania wody użytkowej i ogrzewania budynków oraz ograniczenie strat energii pierwotnej staje się priorytetowym zadaniem przy realizacji inwestycji.

Obowiązujące jak i wcześniejsze przepisy określają konieczność dostosowania parametrów elementów obiektu budowlanego, takich jak np.: ściany, okna, drzwi do wskaźników określonych w Polskich Normach i przepisach techniczno-budowlanych. Jednym ze wskaźników jest współczynnik przenikania ciepła U , wyrażany w W/m^2K . W zależności od rodzaju obiektu budowlanego oraz potrzebnej temperatury użytkowej w pomieszczeniu i miejsca występowania przegrody określona jest maksymalna jego wartość.

Wartość współczynnika przenikania ciepła ścian, stropów i stropodachów wyliczona jest zgodnie z Polskimi Normami, dotyczącymi obliczenia oporu cieplnego i współczynnika przenikania ciepła. Wartość współczynnika przenikania ciepła U nie może być większa niż

określona w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

Na podstawie zobowiązań państw członkowskich Unii Europejskiej dostosowano polskie prawodawstwo do wymogów dyrektywy europejskiej 2002/91/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków. Ustawą o zmianie ustawy Prawo budowlane (Dz.U. z 2007 roku nr 191 poz. 1373) wprowadzono odpowiednie zapisy dotyczące ww. zagadnienia. Zmiany dotyczą zarówno projektowania obiektu, oddawania do użytkowania jak i eksploatacji. Wprowadzono pojęcie świadectwa charakterystyki energetycznej budynku, lokalu mieszkalnego lub części budynku, stanowiącej samodzielny budynek techniczno-użytkowy. Przepisy te obowiązują od 1 stycznia 2009 roku.

Świadectwo charakterystyki energetycznej to dokument, który określa wielkość zapotrzebowania na energię niezbędną do zaspokajania potrzeb związanych z użytkowaniem budynku lub lokalu, czyli energię potrzebną do ogrzewania, przegotowania ciepłej wody, wentylacji i klimatyzacji, a w przypadku budynków użyteczności publicznej również oświetlenia. Zagadnienia te regulują m.in. poniższe przepisy:

- a) ustawa Prawo budowlane (tekst jednolity. Dz.U. 2006 nr 156.1118 z późn. zm. – zmiana),
- b) rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75.690 z późn. zm. – zmiana),
- c) rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz.U. 2003 nr 120 poz. 1133 z późn. zm.),

d) rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie metodologii obliczania i charakterystyki energetycznej budynku i lokalu mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową oraz sposobu sporządzania i wzorów świadectw ich charakterystyki energetycznej (Dz.U. 2008 nr 201 poz. 1240),

e) rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie przeprowadzania szkolenia oraz egzaminu dla osób ubiegających się o uprawnienie do sporządzania świadectwa charakterystyki energetycznej budynku, lokalu mieszkalnego oraz części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową (Dz.U. 2008 nr 17 poz. 104),

f) ustawa o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz.U. 2008 nr 223 poz. 1459).

W podstawowym akcie prawnym, dotyczącym obiektów budowlanych – w ustawie Prawo budowlane, wielokrotnie pojawiają się zapisy dotyczące świadectw charakterystyki energetycznej, począwszy od projektowania do odbioru obiektu budowlanego czy też jego zbycia. Na podstawie tych zapisów wiemy, iż dla budynków oddawanych do użytkowania dokonuje się oceny charakterystyki energetycznej przedstawionej w formie dokumentu potocznie nazywanego „certyfikatem energetycznym”. Obowiązek taki występuje również w przypadku przeniesienia praw własności lub najmu lokalu.

Charakterystyka energetyczna określana jest na podstawie porównania jednostkowej ilości nieodnawialnej energii EP, niezbędnej do zaspokojenia potrzeb energetycznych (ogrzewanie, chłodzenie, wentylacja, cw i oświetlenie) w budynku z wartością referencyjną dla danego rodzaju obiektu.

Świadectwo energetyczne ważne jest przez 10 lat. Nie może być sporządzone przez właściciela budynku (lub lokalu) ani osobę, która posiada spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu.

Dla niektórych obiektów nie jest wymagane wykonanie świadectwa charakterystyki energetycznej. Należą do nich następujące budynki:

- podlegające ochronie na podstawie przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami,
- używane jako miejsca kultu i do działalności religijnej,
- przeznaczone do użytkowania w czasie nie dłuższym niż 2 lata,
- niemieszkalne, służące gospodarce rolnej,
- przemysłowe i gospodarcze o zapotrzebowaniu na energię nie większym niż 50 kWh/m²/rok,
- mieszkalne przeznaczone do użytkowania nie dłużej niż 4 miesiące w roku (letniskowe),
- wolno stojące o powierzchni użytkowej poniżej 50 m².

Świadectwo charakterystyki energetycznej może wykonać osoba, która:

- posiada pełną zdolność do czynności prawnych,
- ukończyła studia w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym, co najmniej:
 - a) magisterskie albo
 - b) inżynierskie na kierunkach: architektura, budownictwo, inżynieria środowiska, energetyka lub pokrewnych;
- nie była karana za przestępstwo przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub za przestępstwo skarbowe;
- posiada uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej, konstrukcyjno-budowlanej lub instalacyjnej, albo odbyła szkolenie i złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin przed ministrem właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej

Za równorzędne z odbyciem szkolenia i złożeniem z wynikiem pozytywnym egzaminu, o którym wyżej mowa, uznaje się ukończenie nie mniej niż rocznych studiów podyplomowych na

kierunkach: architektura, budownictwo, inżynieria środowiska, energetyka lub pokrewne w zakresie audytu energetycznego na potrzeby termomodernizacji oraz oceny energetycznej budynków.

Charakterystykę energetyczną może również wykonać obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu, zgodnie z przepisami ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w Państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Osoba sporządzająca świadectwo energetyczne musi być ponadto ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z jego sporządzeniem. Obowiązek ubezpieczenia powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym rozpoczęcie sporządzania świadectwa. Reguluje to rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej osoby sporządzającej świadectwa charakterystyki energetycznej budynku, lokalu mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową.

Na podstawie Rozporządzenia z 17 grudnia 2008 roku, zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, zauważyć należy, że dla obiektów, na które wydano pozwolenie na budowę lub złożono wnioski o wydanie takiej decyzji przed 1 stycznia 2009 roku, należy stosować przepisy dotychczasowe. Po tym terminie bezwzględnie należy projektować obiekty zgodnie z wymogami określonymi w powołanych w artykule przepisach. Budynek wraz z jego instalacjami: grzewczą, wentylacyjną i klimatyzacyjną, ciepłej wody użytkowej, a w przypadku budynku użyteczności publicznej również oświetlenia wbudowanego, powinny być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby ilość ciepła, chłodu i energii elektrycznej,

potrzebnych do użytkowania budynku zgodnie z jego przeznaczeniem, można było utrzymywać na racjonalnie niskim poziomie oraz aby ograniczyć ryzyko przegrzewania budynku w okresie letnim.

Dopiero nowelizacja Prawa budowlanego z 2007 roku doprowadziła do wprowadzenia dyrektywy europejskiej dotyczącej charakterystyki energetycznej budynków do polskiego prawodawstwa i tak od 1 stycznia 2009 roku wszystkie budynki należy projektować przy spełnieniu wymagań ustawowych. Projektowanie i użytkowanie obiektów budowlanych w świetle tych zmian pozwoli na świadomy wybór przez właściciela (użytkownika) źró-

dła energii oraz jej racjonalne wykorzystanie.

dr inż. Jacek Szer

Literatura:

[1] Ustawa Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. (tekst jednolity: Dz. U. 2006 r. Nr 156 poz. 1118) z późniejszymi zmianami.

[2] Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U.02.75.690) z późniejszymi zmianami.

[3] Ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o wspieraniu przedsięwzięć termomodernizacyjnych (Dz.U. 1998 Nr 162 poz. 1121 z późn. zm.).

[4] Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. 2008 Nr 223 poz. 1459).

[5] Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz.U. 2003 Nr 120 poz. 1133 z późn. zm).

[6] Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie metodologii obliczania i charakterystyki energetycznej budynku i lokalu mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową oraz sposobu sporządzania i wzorów świadectw ich charakterystyki energetycznej (Dz.U. 2008 Nr 201 poz. 1240).

[7] Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2009 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej osoby sporządzającej świadectwa charakterystyki energetycznej budynku, lokalu mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową. (Dz.U. 2009 Nr 224 poz. 1802).

[8] Dyrektywa 2002/91/EC Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z dnia 16 grudnia 2002 roku w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

Tunel komunikacyjny pod Łodzią

Katedra Geotechniki Budowli Inżynierskich PŁ zorganizowała 24 marca 2010 r. seminarium pt. „Perspektywy komunikacji podziemnej miasta Łodzi”, którego celem było podsumowanie dotychczasowych doświadczeń i kontynuacja działań dotyczących metod analizy pracy konstrukcji podziemnych i nowoczesnych technologii budowy.

W spotkaniu udział wzięli przedstawiciele świata nauki, pracownicy biur projektowych oraz wykonawcy robót tunelowych z kraju i zagranicy.

Seminarium miało służyć rozwiązaniu wybranych aspektów problemu budowy szybkiej kolei w Polsce. W ramach przyjętego w Unii Europejskiej projektu rozbudowy komunikacji, Warszawa ma być połączona szybką koleją (350 km/godz.) z Berlinem i innymi miastami Zachodniej Europy (referat J. Raczyńskiego). Trasa tej szybkiej kolei prowadzi z Warszawy przez Łódź i w pobliżu Kalisza rozdziela się na trasę Poznań-Berlin i Wrocław. W związku z powyższym powstał problem poprowadzenia torów tej kolei przez Łódź, z Dworca Fabrycznego w okolicy Dworca Kaliskiego. Połączenie to może stanowić obwodnica kolejowa Łodzi lub tunel pod miastem (ref. J. Wesołowskiego). Przyjęte zostało to drugie rozwiązanie i wytyczono wstępnie trasę tunelu.

Sprawa jest pilna w związku z opracowaną i realizowaną koncepcją wielopoziomowego centrum Łodzi o przeznaczeniu rekreacyjno-mieszkalnym z nowym podziemnym obiektem Dworca Fabrycznego i przebudową trasy kolei (ref. M. Krawczyńskiej, A. Stasiak i G. Zielińskiego z EC1).

W wygłoszonych referatach omówiono częściowe wyniki badań podłoża gruntowego w Łodzi (T. Jeske) oraz w rejonie tunelu przy Dworcu Fabrycznym (M. Stęczniewski, Z. Okruszek, P. Janiszewski). Przedstawiciele Katedry Geotechniki PŁ przedstawili możliwości badawcze w zakresie użycia parametrów materiałowych do współczesnych modeli obliczeniowych konstrukcji podziemnych oraz wstępną analizę prognozowania osiadań i przemieszczeń terenu dla możliwych wariantów realizowania tuneli.

Przedstawiono również uwarunkowania mające wpływ na trasowanie tunelu w mieście. Ciekawe referaty, dotyczące realizacji tuneli w warunkach gęstej zabudowy miejskiej oraz wpływu głębokości usytuowania tunelu pod budynkami na wybór technologii drążenia, wygłosili D. Petrow-Gonew i P. Rychlewski. Mówiono również o obszarze zasięgu wpływu robót tunelowych na usytuowane nad nim budynki i systematycznym monitoringu ruchów terenu i reakcji zabudowy na prowadzone prace (M. Beth). Firmy produkujące urządzenia do drążenia tuneli oraz realizujące tego typu prace podziemne zaprezentowały systemy budowy tuneli (Herrenknecht AG i DOPRASTAV SA). Mówiono także o zarządzaniu ryzykiem w czasie projektowania i realizacji tuneli w obszarach zurbanizowanych (E. Chiriotti).

Uczestnicy seminarium wyrazili potrzebę organizowania tego typu spotkań w przyszłości w miarę postępu prac studialnych i projektowych.

Należy tylko mieć nadzieję, że budowa tunelowego przejścia kolei pod miastem będzie szybko zrealizowana, a my doczekamy czasu, gdy przejazd szybką koleją z Łodzi do Warszawy zajmie nam 35 minut.

Danuta Ulańska

Budowa międzynarodowego Terminalu nr 3

w Łódzkim Porcie Lotniczym im. W. Reymonta

Otwarcie lotniska Łódź-Lublinek nastąpiło w latach dwudziestych XX wieku. W tym czasie uruchomiono regularne połączenia z Poznaniem, Warszawą oraz Lwowem i Wilnem. W okresie II wojny światowej rozbudowano nowy pas startowy o długości 1200 m, który był używany głównie w celach wojskowych. Po wojnie lotnisko łódzkie obsługiwało ok. 20% przewozów krajowych, głównie do Wrocławia, Krakowa, Gdańska i Warszawy. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych lotnisko przeważnie służyło celom sportowo-usługowym.

Od początku lat dziewięćdziesiątych rozpoczęła się modernizacja portu lotniczego i obsługa tzw. ruchu pasażerskiego. W 1996 r. wybudowany został Terminal nr 1 oraz przebudowano pas startowy, drogę kołowania, płytę postojową nr 1, światła nawigacyjne i instalacje zasilające. Lotnisko uzyskało status międzynarodowego portu lotniczego.

Od 2002 r. nastąpił znaczny wzrost dynamiki rozbudowy. W tym czasie powstała bardzo ważna część infrastruktury lotniska, m.in.: instalacja ILS, rozbudowano płytę postojową PPS 1, otwarto Terminal nr 2 (tzw. tymczasowy) o przepustowości ok. 500 000 osób rocznie, rozbudowano Terminal nr 2 w związku z wejściem do strefy Schengen, wzniesiono budynek Lotniskowej Straży Pożarnej, otwarto płytę postojową samolotów PPS nr 2. W 2006 r. popularną nazwę lotniska „Łódź-Lublinek” zmieniono na „Port Lotniczy Łódź im. W. Reymonta”.

Od grudnia 2009 r. trwają intensywne i prowadzone z wielkim rozmachem prace budowlane przy wznoszeniu budynku nowego Terminalu nr 3, zaprojektowanego przez firmę STYL Sp. z o.o. z Katowic, pod kierunkiem głównego architekta L. Szostaka. Generalnym wykonawcą robót budowlanych wyłonionym w procesie przetargu jest firma

Warbud SA. Budowa jest realizowana zgodnie z terminem i harmonogramem przyjętym przez wykonawcę i inwestora. Obecnie zostały zakończone roboty ziemne. Wykonano płytę fundamentową pod cały budynek Terminalu nr 3. W trakcie budowy wykorzystuje się cztery żurawie wieżowe. Najwyższy z nich ma 240 m n.p.m./h=68 metrów – najdłuższe ramię żurawia będzie miało 50 m (w 3 żurawiach, w jednym 45 m). Wykonywane są pierwsze elementy konstrukcyjne słupów i szybu dźwigowego na poziomie -5,0 m (przyszła piwnica użytkowa terminalu). Rozpoczęto budowę stropu nad najniższym piętrem. Na przełomie kwietnia i maja pojawiają się pierwsze elementy na poziomie kondygnacji parteru i budowa zacznie być widoczna z zewnątrz. Do tej chwili z wykopu wywieziono 50 tysięcy m³ ziemi. W płytę fundamentową wylano około 2,5 tysiąca m³ betonu konstrukcyjnego – na całą budowę zostanie zużyte około 15 tysięcy m³. Budowa pochłonie jeszcze 1600 ton stali zbrojeniowej i ponad 1700 ton stali konstrukcyjnej, która zostanie użyta do zadaszenia tego obiektu. Wymienione liczby świadczą o złożoności tego przedsięwzięcia.

Nowoczesny na miarę XXI wieku Terminal Pasażerski nr 3, o wymiarach 136,80 m długości i 65,10-80,50 m szerokości, będzie odprawiał ok. 1,5-3 mln pasażerów rocznie. Budynek usytuowano dłuższym bokiem równoległe do płyty postojowej samolotów (PPS-2). Wykorzystano różnicę poziomów istniejącego terenu wynoszącą ok. 5,00 m i zaprojektowano kondygnację na poziomie -5,00 m (w znacznej części na poziomie istniejącego terenu), gdzie przewidziano centralną sortownię bagażu, pomieszczenia techniczne oraz garaż dla służb Portu Lotniczego. Budynek posiada 4 główne kondygnacje użytkowe, kondygnację techniczną, antresolę z pomieszczeniami socjalnymi oraz wieżę dyżurnych portu. Główne wejścia i wyjścia zlokalizowano po stronie północnej – dostępne z zadaszonego chodnika i podjazdów od strony miasta, oraz po stronie południowej, dostępne – z zadaszonego chodnika i podjazdu autobusów operacyjnych od strony PPS nr 2 (płyty postojowej samolotów). Całą powierzchnię parteru przeznaczono na funkcje związane z odprawą pasażerów, z podziałem na część odlotową i przylotową, rozdziela-

Terminal nr 3 w budowie

jąc ciągiem odpraw załóg. Wydzielono osobne ciągi odpraw dla ruchów Schengen i Non-Schengen, zarówno w odlocie jak i w przylocie. Przewidziano osobny ciąg odpraw dla VIP-ów oraz ciąg dla tranzytu w ruchu Non-Schengen. W odpowiednich strefach odpraw zaprojektowano, uzgodnione z poszczególnymi służbami lotniskowymi, niezbędne dla nich pomieszczenia. W odlotach przewidziano 14 stanowisk odpraw biletowo-bagażowych ze stanowiskiem kontroli celnej (linia czerwona) oraz stanowisko dla nadawania bagażu ponadnormatywnego. Nad stanowiskami odpraw zaprojektowano antresolę z pomieszczeniami dla służb handlingowych i dla przewoźników. Na kondygnacji parteru znajdują się pomieszczenia umożliwiające 4-stopniową kontrolę bagażu rejestrowanego. Przed odlotem, przed linią kontroli granicznej przewidziano pasaż usługowo-handlowy. Z poczekalni odlotowych zaplanowano po 2 wyjścia do autobusów operacyjnych z możliwością odprawy dwustrumieniowej. Parter i piętro terminala przeznaczono częściowo dla celów komercyjnych (handel, gastronomia, usługi) oraz funkcji biurowych dla służb lotniskowych i dyrekcji

terminalu. Na piętrze zlokalizowano również taras widokowy nad strefą odlotów wraz z punktem kontroli osób wchodzących. Zaprojektowano również izolatkę dla osób chorych i pomieszczenie kontroli fitosanitarnej (w strefie przylotów, na parterze) oraz ambulatorium z gabinetem zabiegowym (na piętrze). Ponad dachem terminalu usytuowano wieżę dyżurnych Portu. Zaprojektowano 3 obudowane klatki schodowe z pionami windowymi oraz szachtami instalacyjnymi.

Przyjęte rozwiązania przestrzenne i techniczne zapewniają dostępność wszystkich obiektów i pomieszczeń dla osób niepełnosprawnych, w tym poruszających się na wózkach inwalidzkich. Wycieraczki i kraty ściekowe nie mogą stanowić barier dla ludzi niepełnosprawnych. Zaprojektowano wyniesienie nawierzchni jezdni w rejonie przejść dla pieszych do poziomu chodników oraz pochylnie, dla pokonania różnic poziomu terenu. Na projektowanych parkingach przewidziano 14 miejsc dla osób niepełnosprawnych. Wszystkie węzły sanitarne zaprojektowano z myślą o osobach na wózkach inwalidzkich. W toaletach dla osób niepełnospraw-

nych projektuje się instalację „przyzywawą”. Samodzielne pokonywanie różnic poziomów budynku przez osoby niepełnosprawne będzie możliwe dzięki dźwigom osobowym o gabarytach umożliwiających wjazd wózka inwalidzkiego.

Elewacja zewnętrzna Terminala nr 3 będzie wykonana ze szkła i aluminium. Przeszkłone ściany ryglowe w systemie ślusarki aluminiowej będą miały kolor grafitowy RAL 9007. Jednocześnie w Terminalu będzie można odprawiać pasażerów z czterech do sześciu samolotów typu Boeing 737. Całkowita powierzchnia użytkowa budynku wyniesie ponad 25 tys. m², a kubatura obiektu ponad 125 tys. m³. Od strony zachodniej do Terminalu nr 3 zostanie doprowadzona linia kolejowa dla szynobusu, łącząca się z linią Wrocław-Łódź-Warszawa, poprzez stację Łódź-Kaliska.

Całe przedsięwzięcie współfinansowane jest przez Unię Europejską ze środków Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego, przy wsparciu Urzędu Miasta Łodzi. Inwestycja ma zakończyć się w maju 2011 r., a Terminal ma być oddany do użytkowania pod koniec trzeciego kwartału 2011 r. Budowa Terminalu nr 3 pozwoli Portowi Lotniczemu Łódź wyróżnić potencjał usług lotniskowych i być tym samym porównywalnie dostępnym w stosunku do innych krajowych portów regionalnych. Nowy Terminal nr 3 pozwoli zwiększyć przepustowość lotniska i niezawodność rozkładów lotów pasażerskich, polepszyć komfort podróży oraz zwiększyć bezpieczeństwo ruchu lotniczego. Możliwe będzie także uruchomienie nowych połączeń, nawiązanie współpracy z nowymi przewoźnikami oraz zwiększenie zakresu usług świadczonych przez Port Lotniczy.

Budowa Terminalu nr 3 będzie miała pozytywny wpływ na cały region łódzki, wpłynie istotnie na rozwój zarówno jego sfery społecznej jak i gospodarczej.

Bezpłatne szkolenia komputerowe

Uprzejmie informujemy, że we wrześniu br. rozpoczną się bezpłatne szkolenia z podstawowej obsługi komputera i korzystania z Internetu dla członków Łódzkiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa. Zajęcia będą prowadzone w małych grupach (do 10 osób).

Uczestnicy szkolenia uzyskają podstawową wiedzę na temat budowy komputera, urządzeń peryferyjnych i ich obsługi, nośników danych (CD, DVD, Pen Drive/Flash), systemów operacyjnych, organizacji danych, typów plików, sieci komputerowych, przeglądarek internetowych, zasobów Internetu i korzystania z nich, obsługi poczty internetowej, tworzenia PDF, kompresji plików, programów antywirusowych itp.

Wszystkich zainteresowanych szkoleniami prosimy o kontakt z biurem ŁOIBB
(tel. 42 632 97 39 wew. 5, e-mail: lod@piib.org.pl).

Grzegorz Kwaśniak

W sprawie uprawnień architektonicznych dla inżynierów budownictwa

W ostatnim czasie pojawiły się liczne postulaty, pochodzące z kręgów osób, które uzyskały uprawnienia do projektowania w specjalności konstrukcyjno-budowlanej, o ich rozszerzenie o uprawnienia architektoniczne w ograniczonym lub nieograniczonym zakresie. Młodzi projektanci, mający za sobą żmudny proces związany z uzyskaniem uprawnień budowlanych, czują się zawiedzeni, ponieważ posiadane przez nich uprawnienia, opatrzone szumnym zapisem „bez ograniczeń”, w rzeczywistości takimi nie są, bo – wbrew pozorom – nie zapewniają samodzielnego funkcjonowania na rynku projektowym bez udziału architekta, nawet w przypadkach, gdy zagadnienia architektoniczne w wykonywanym zadaniu są bardzo proste lub mają minimalny zakres.

Zgłoszone postulaty przybierają różną formę. W połowie lutego 2010 r. pojawił się *Manifest młodych projektantów*, który dotarł również do Łódzkiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa. Trudno nie zgodzić się z jego treścią.

Analiza zakresu uprawnień inżynierów budownictwa w zakresie architektury, w myśl kolejnych aktów prawnych, odnoszących się do uprawnień budowlanych i ich nadawania, obowiązujących po II wojnie światowej, wskazuje na jego kolejne ograniczanie, aż do całkowitej likwidacji, zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami. Na powyższe zjawisko zwracałem kilkakrotnie uwagę w toku prowadzonych dyskusji, między innymi na forum Komisji Prawno-Regulaminowej PIIB.

Brak szerszego zrozumienia dla – moim zdaniem – bardzo istotnego problemu, wynikał z faktu, że większość Koleżanek i Kolegów, projektantów-konstruktorów, działaczy PIIB, posiada uprawnienia wydane pod rządami aktów prawnych obowiązujących w przeszłości, na mocy których otrzymali

ograniczone uprawnienia do projektowania w zakresie architektury. Ja sam zaliczam się do tej grupy. Prowadząc samodzielną działalność gospodarczą w projektowaniu, nie wyobrażam sobie istnienia na rynku projektowym bez posiadania ograniczonych uprawnień w zakresie architektury.

Mając świadomość, że moi młodszy koledzy mają uprawnienia w znacznie węższym zakresie, nie dziwię się, że czują się

dyskryminowani nie tylko względem inżynierów z innych krajów Unii Europejskiej, ale również w stosunku do swoich starszych kolegów z Polski.

Rozpatrując sprawę z teoretycznego punktu widzenia, chciałbym zwrócić uwagę na fakt niepodzielności wielu zagadnień związanych z inwestowaniem i budowaniem na część konstrukcyjną i archi-

dokończenie na str. 32

KURSY PRZYGOTOWUJĄCE DO EGZAMINU NA UPRAWNIENIA BUDOWLANE (ogłoszenie płatne)

Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa (PZITB) Oddział w Łodzi planuje zorganizować kolejną edycję **kursów przygotowujących do egzaminu na uprawnienia budowlane w specjalności ogólnobudowlanej**. Podobnie jak w poprzedniej edycji uruchomione zostaną dwa równoległe kursy:

- **podstawowy** z zajęciami od poniedziałku do czwartku (od godz. 16.15) po 3 lub 4 godz. oraz jedno spotkanie w sobotę o godz. 9.15 (6 godz.). Termin kursu podstawowego: **od 7 września do 9 listopada 2010 r.**
- **weekendowy** odbywać się będzie od piątku od godz. 16.30 (po 3 lub 4 godz.) do niedzieli (sobota i niedziela od godz. 9.15 – po 6 godz.). Termin kursu weekendowego: **od 10 września do 14 listopada 2010 r.**

Szczegółowy harmonogram dla obu kursów zostanie opublikowany w połowie sierpnia br.

W ramach 142 godzin wykładów na każdym z kursów omówione zostaną zagadnienia z prawa budowlanego, przepisów techniczno-budowlanych podstawowych specjalności budownictwa, ochrony przeciwpożarowej i środowiska, certyfikacji, normalizacji, stosowania wyrobów budowlanych, prawa zamówień publicznych itp.

Zajęcia prowadzić będą wybitni specjaliści. Uczestnicy otrzymają komplet materiałów szkoleniowych, zawierających wymagane do egzaminu przepisy prawne. Wykłady odbywać się będą w budynku siedziby Łódzkiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa w Łodzi przy ul. Północnej 39.

Szczegółowe informacje na temat kursów można znaleźć na stronie internetowej PZITB: www.pzibt.lodz.pl/kursy oraz na stronie internetowej Łódzkiej OIIB: www.lod.piib.org.pl (tel. 42 630 10 25 lub 697 698 080). Zapisy są przyjmowane na bieżąco, a wpłat będzie można dokonywać **od połowy sierpnia br.**

Serdecznie zapraszamy!

Mądry Polak po szkodzie

W niniejszym dziale będziemy publikować listy i zapytania naszych Czytelników – poniżej pierwszy z nich – oraz w miarę potrzeby udzielać na nie odpowiedzi. Zapraszamy do konstruktywnych dyskusji i czekamy na Państwa głosy.

Przykro doświadczony współpracą przy projekcie rewitalizacji EC-1, chciałbym ostrzec Koleżanki i Kolegów przed zbytnią wiarą w ludzką lojalność i uczciwość.

Od pewnego czasu, po zmianach systemowych w naszej gospodarce, my, projektanci konstrukcji, instalacji sanitarnych i elektrycznych, występujemy jako podwykonawcy firm architektonicznych. Z reguły podpisujemy z tymi firmami umowy, ale czasami poprzestajemy na umowach ustnych. W przypadku niewielkich projektów straty w razie postępowania „not fair” naszych zleceniodawców są stosunkowo nieduże, chociaż bolesne, natomiast w przypadku dużych zleceń, w tym projektów w ramach zamówień publicznych, na-

sza niefrasobliwość i wiara w uczciwość kontrahentów może być bardzo kosztowna. Na własnym przykładzie postaram się uczulić kolegów na procedury i formalności, których lekceważenie może bardzo drogo kosztować.

1. Nie dotykać projektu przed podpisaniem umowy

Często rozmowy odbywają się na zasadzie: „pracuj, a sprawy formalne załatwiemy później, w wolnych chwilach, teraz trzeba podgonić projekt na tyle, żeby uszczegółowić dane dla branż”. Lekceważenie tego punktu skutkuje coraz większym uzależnieniem od zleceniodawcy i coraz słabszą pozycją negocjacyjną w

przypadku prób narzucania nam niekorzystnych zapisów w umowie. Poza tym:

- trudniejsza staje się rezygnacja ze zlecenia, jeśli włożyło się w nie już dużo pracy;
- trudniej wynegocjować ściśle określone terminy, w jakich mamy otrzymać podkłady – zarówno te wstępne, pozwalające oszacować pracochłonność projektu, jak i ostateczne, pozwalające zakończyć projekt w zakładanym terminie. Bezwzględnie należy określić w umowie terminy dostarczenia ostatecznych podkładów i ich formę (papierowa, elektroniczna);
- koniecznie należy zagwarantować w umowie pisemną formę pokwitowania przez nas daty wykonania tego punktu, **jako jeden z warunków możliwości dochodzenia kar umownych** za ewentualne przekroczenie przez nas terminu wykonania zlecenia.

2. Kary umowne

Nie należy wyrażać zgody na kary umowne w wysokości większej niż 0,1% za każdy dzień zwłoki (daje to 35% w skali roku). W szczególnych przypadkach, np. wykonując pracę dla dobrych znajomych, można dopuścić 0,2%, ale jest to bardzo ryzykowne.

Trzeba żądać symetrii kar w przypadku odwołania płatności za fakturę (odsetki ustawowe to tylko 10% w skali roku).

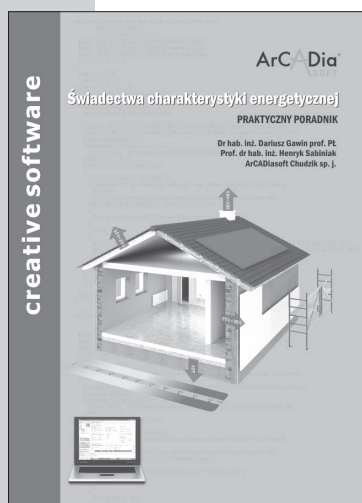
3. Zdawanie dokumentacji

W żadnym wypadku nie wolno oddawać papierowych i elektronicznych egzemplarzy bez pokwitowania w postaci podpisu i pieczętki na wykazie. W chwili, kiedy zleceniodawca sam nie zdąży wykonać swojej części projektu, z całą pewnością będzie próbował przerzucić odpowiedzialność na podwykonawcę – pokwitowanie jest wówczas bezcenne. Sam się w ten sposób podłożyłem architektem, kosztowało mnie to 7900 zł. Lepiej czasem zrezygnować z wykonania projektu niż do niego dopłacić.

mgr inż. Andrzej Marchwicki

Świadectwa charakterystyki energetycznej – praktyczny poradnik

„Świadectwa charakterystyki energetycznej - praktyczny poradnik” to profesjonalne kompendium wiedzy, które łączy teorię z doświadczeniami codziennej praktyki osób sporządzających świadectwa.

Książka nie jest polemiką z metodologią przyjętą w rozporządzeniach Ministerstwa Infrastruktury, lecz przedstawia jasne praktyczne rozwiązania. Poradnik w prosty i przystępny sposób opisuje teorię, a każde zagadnienie jest bogato zilustrowane algorytmami obliczeniowymi oraz praktycznymi przykładami sporządzonymi w programie ArCADia-TERMO. Poradnik przeznaczony jest dla osób posiadających uprawnienia do wykonywania świadectw charakterystyki energetycznej, a także dla słuchaczy szkoleń i studentów studiów podyplomowych pragnących uzupełnić zdobytą wiedzę.

Cena książki to 89,00 zł, a **członkowie ŁOIB mogą kupić książkę w biurze ŁOIB w wyjątkowo korzystnej cenie – 30,00 zł** (pozostałą część dofinansowuje Łódzka OIB).

Zainteresowanych prosimy o kontakt (tel.: 42 632 97 39 wew. 5 lub e-mail: lod@piib.org.pl).

Pamiętajmy o fabrykach

Przez dziesiątki lat łódzkie fabryki dominowały w krajobrazie miasta, a wysokie kominy i niebo zasnuwane dymem były w tym pejzażu czymś bardzo naturalnym. Po wybudowaniu elektrociepłowni najpierw znacznie się przerzedził las kominów, które były już niepotrzebne, a niekonserwowane stanowiły spore zagrożenie. Łodzianie czasami protestowali i podejmowali próby ich ocalenia. Bezskutecznie.

W ostatnich latach także stare mury fabryczne, w których zamikły maszyny, zaczynają dzielić los kominów, mało kto podejmuje trud wykorzystania ich wewnątrz do nowych potrzeb. Nieuczciwi, chciwi, pozbawieni skrupułów nabywcy dawnych fabryk postępują z nimi bezceremonialnie. Nie ma tygodnia, żeby miłośnicy zabytków nie słali rozpaczliwych listów. Bezskutecznie.

Znikają budynki, a wraz z nimi znika pamięć o łódzkich przemysłowcach, szczególnie o tych, których nie zaliczono do fabrykanckiej czołówki. W minionej, socjalistycznej rzeczywistości nie było miejsca dla kapitalistów. Wymazywanie „niesłusznej” historii przyniosło zamierzony efekt. Jakże często mijając dziś opustoszałe budynki fabryczne, nie potrafimy przypomnieć sobie ich nazw, a tym bardziej nazwisk przedwojennych właścicieli. Tracąc pamięć, tracimy tożsamość, a wtedy łatwiej rozstać się z jej materialnymi śladami. Chcemy pokazać Czytelnikom kilka, z kilkuset łódzkich fabryk, głównie tych mniej znanych i pomijanych w przewodnikach. Już za kilka miesięcy do niektórych poprowadzi specjalny, tematyczny szlak miejski przygotowywany przez Biuro Promocji Urzędu Miasta Łodzi.

Kilińskiego 112 (do 1919 r. nr 100)

Przed 1910 r. Henryk Wegner kupił od Szmula Gliksmana działkę przy ul. Widzewskiej 100 (Kilińskiego 112) i

zbudował na niej pierwszą w Łodzi fabrykę silników naftowych i na ropę. Henryk Wegner ukończył łódzką szkołę przemysłową i odbył praktyki w fabryce maszyn Soderstroma. W 1897 r. otworzył przy ul. Mikołajewskiej 105 (obecna ul. Sienkiewicza) niewielki zakład ślusarski, przeniesiony w 1902 r. na ul. Przędzalnianą 10.

Nowa fabryka zatrudniała 50 osób i wyprodukowała w 1910 r. 31 silników oraz 18 wentylatorów. Po I wojnie światowej zniszczony zakład znacznie ograniczył produkcję, ratowano się produkując części do maszyn włókienniczych. Dopiero w 1931 r. firma odzyskała dawną moc produkcyjną i otrzymała nazwę: „Ekonom” Łódzka Fabryka Motorów, Silników Spalinowych i Motorów, kierował nią Helmut Wegner. Posesja Wegnerów sięgała do ul. Dowborczyków 25 i w znacznej części była niewykorzystywana, toteż wydzierżawiono ją pod budowę tkalni i szarpalni Adolfowi Moertinowi. Od 1932 r. była to tkalnia zarobkowa, wynajęta Jerzemu Zynabendowi (Fabryka Wyróbów Jedwabnych) i Jakubowi Minbergowi (Fabryka Wstążek).

Po 1934 r. ulokowała się tu także Krajowa Wytwórnia Artykułów Sporto-

wych „Frema”, produkująca rakietki tenisowe, kije hokejowe, obręcze drewniane do rowerów, piłki tenisowe itp. Po 1945 r. w miejscu dawnej fabryki silników utworzono Spółdzielnię Pracy „Ekonom”, a pozostałą część wykorzystywała wytwórnia sprzętu sportowego „Frema”, później „Wessa”. W 2001 r. w opustoszałych budynkach od strony ul. Dowborczyków przeprowadzono udaną adaptację na cele biurowe i usługowe.

Kilińskiego 169 (Widzewska 161)

Mieściła się tu fabryka pończoch i rękawiczek Albana Auricha, zbudowana w 1902 r., do której przeniesiono produkcję z ul. Sienkiewicza 9. Zakład założony w 1890 r. zatrudniał ok. 160 robotników, a w nowym miejscu ponad 200. Dodatkowo w części niewykorzystanych hal produkcyjnych powstała niewielka fabryka wyrobów wołokowych L. Hertzberga i Weissa, zatrudniająca 30 robotników. Budynki fabryczne zajmują wąską działkę położoną na tyłach domów i podwórek parzystej strony ul. Abramowskiego.

Po pierwszej wojnie światowej fabryka stała się własnością spółki „Dzian”, założonej przez Warszawskiego, Mendelsona i Kona, produkującej pończochy. Od 1927 r. w części budynków znajdowała się farbiarnia Teofila Lewandowskiego.

Około 1932 r. budynki przeszły na własność Abrama Łappa, właściciela fa-

Budynki fabryki przy ul. Kilińskiego 112 w Łodzi

bryki waty i watoliny przy ul. Piotrkowskiej 203, który już w następnym roku przeniósł tu całą produkcję. Zakład produkował przędzę wełnianą, wate i watolinę, zatrudniał 105 osób.

Po upaństwowieniu w 1946 r. powstała tu Państwowa Fabryka Watoliny i Waty, później Państwowe Zakłady Przemysłu Wełnianego nr 40, nazwane po 1953 r. imieniem Michała Ossowskiego. Obecnie budynki wykorzystywane są przez różne firmy handlowo-produkcyjne.

Aleja Kościuszki 33

Wilhelm Lurkens w 1885 r. rozpoczął produkcję dzianiny bawełnianej i wełnianej, początkowo w wynajmowanych budynkach przemysłowych przy ul. Piotrkowskiej 70, a od 1898 r. we własnych, wznoszonych stopniowo na tyłach posesji przy Promenadzie (obecnie al. Kościuszki) 33/35.

Od strony alei powstały budynki mieszkalne Lurkensów. Wjazd na teren Fabryki wyrobów dziewiarskich Wilhelma Lurkensa usytuowany został od strony ul. Wólczańskiej 50. Tu wzniesiono najpierw budynek magazynowy, następnie dziewiarnię, a po 1905 r. – łączącą je przedziałnię bawełny z budynkiem maszynowni i kominem. Miała ona skromny wystrój secesyjny, podkreślony kontrastem ceglanych i tynkowanych detali oraz miękkimi łukami okien i podziałami pionowymi. Nad całością dominuje wieża klatki schodowej ze zbiornikiem na wodę w najwyższej kondygnacji.

Po zniszczeniach wojennych i nie spodziewanej śmierci właściciela fabryka była wystawiana na licytację, nie znalazła jednak nabywców. W okresie okupacji produkowano tu bieliznę i odzież wojskową. Po 1945 r. utrzymano ten profil produkcji, wzbogacony później o produkcję odzieży chłopięcej. Od 1974 r. zakład był oddziałem znanej firmy odzieżowej im. A. Próchnika. Po rozwiązaniu łódzkiego zakładu w starych halach produkcyjnych umieszczono magazyny z odzieżą. W 2006 r. budynki

przemysłowe kupili hiszpańscy inwestorzy z myślą o budowie hotelu.

Łąkowa 4

Fabryka tkanin wzorzystych Barucha Anszela Gliksmana, zbudowana w 1902 r., złożona z tkalni, farbiarni i wykończalni, wyposażona w maszynę parową i ok. 190 krosien angielskich (bawełniane) i kortowych (tkaniny wełniane), zatrudniała ok. 350 robotników. Gliksman wcześniej posiadał ręczną tkalnię chustek i tkanin wełnianych przy ul. Piotrkowskiej.

W 1923 r. fabryka została przekształcona w rodzinną Spółkę Akcyjną z kapitałem 1.080 tys. zł, podzielonym na akcje o nominalnej wartości 1.000 zł. W budynku przy ul. Łąkowej 4 pracowało 165 robotników, którzy obsługiwali 38 krosien kortowych i 85 krosien angielskich, rocznie produkowano ok. 220 tys. kg tkanin.

W 1922 r. drugi budynek fabryczny od strony ul. Leszno 39 (obecnie 28. Pułku Strzelców Kaniowskich) stał się własnością Spółki Akcyjnej założonej przez Jonasa Gliksmana i Isaja Treszczyńskiego, która produkowała tkaniny wełniane, osiągając w 1928 r. wartość sprzedaży ok. 3 mln zł. Spółka już w 1930 r. ogłosiła upadłość i w 1931 r. budynki zostały przejęte przez niemiecką hurtownię Edmonda Brombachera.

W latach okupacji budynki zamieniono na obóz przesiedleńczy dla ludności polskiej, usuwanej przez Niemców z łódzkich mieszkań, a także przywożonej z innych rejonów kraju. Wśród uwięzionych tu osób znalazła się Maria Rodziewiczówna, udało się jednak wywieźć sędziwą pi-sarkę poza mury obozu.

Po 1945 r. w budynkach fabrycznych utworzono ośrodek kształcenia czeladników i majstrów branży metalowej z warsztatami. Obecnie budynki są wykorzystywane przez różne firmy handlowe.

Nowa 5

Fabryka Maszyn Jana Arkuszewskiego, początkowo funkcjonowała jako biuro techniczne, a od 1895 roku jako nie-

wielki zakład ślusarski przy ul. Wólczańskiej 198. W 1896 r. przeniesiono firmę na ul. Jadwigi 5 (obecnie Nowa 5), w budynkach zaprojektowanych przez Franciszka Chełmińskiego mieściły się: ślusarnia, kuźnia, biuro projektowe, magazyny i kantor. Współwłaścicielem zakładu został Kazimierz Arkuszewski, brat stryjeczny Jana.

Firma jako jedna z pierwszych w Polsce produkowała instalacje centralnego ogrzewania, a także urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, wentylacyjne, kamery dezynfekcyjne, suszarnie itp. W urządzenia produkowane w firmie wyposażono niemal wszystkie łódzkie szpitale. Zatrudniała 120 robotników, zakład miał filie w Moskwie, Kijowie, Odessie, Rostowie i w Petersburgu. Wśród zatrudnionej tu kadry pracowało aż 9 inżynierów Polaków, w tym właściciele. Arkuszewscy wywodzili się z rodziny szlacheckiej z Wielkopolski, byli działaczami narodowej Demokracji i głosili hasła unarodowienia przemysłu. Pomagali polskiej inteligencji technicznej w otrzymaniu praktyk, znalezieniu pracy i w samodzielnej działalności. W fabryce Arkuszewskich pracował w latach 1889-1901, jako kierownik handlowy, Artur Glisczyński, autor książek o Łodzi.

W 1911 r. zakład został przeniesiony do Lublina i działał w połączeniu z zakładami mechanicznymi E. Plage i T. Laśkiewicz. Budynki przy ul. Nowej sprzedano Rudolfowi Planer.

Na terenie posesji znajduje się nagrobek żołnierza poległego w 1914 r.

Piotrkowska 104

Pod tym numerem mieścił się największy w Królestwie Polskim zakład wyrobów wełnianych Juliusza Heinzla, zbudowany w 1874 r. na rozległej działce pomiędzy ul. Piotrkowską i dzisiejszą ul. Sienkiewicza. W pełni zmechanizowany zakład miał tu przedziałnię i tkalnię, natomiast farbiarnia i drukarnia tkanin znajdowały się przy ul. Piotrkowskiej 224. W 1890 r. powołano do życia Towarzystwo Akcyjne Manufaktur

Wełnianych Juliusza Heinzla z kapitałem zakładowym 3 mln rubli. Zakład zatrudniał 1800 robotników, którzy produkowali ryps, kaszmir, atłasy, kamloty i tkaniny konfekcyjne damskie i męskie, roczny obrót wynosił 5 mln rubli. Firma miała swoje przedstawicielstwa w Moskwie, Wilnie, Warszawie, Petersburgu, Charkowie, Berdyczowie, Rostowie, a wywóz tkanin do Cesarstwa obejmował 70% produkcji.

Juliusz Heinzel pełnił wiele zaszczytnych funkcji w różnych instytucjach gospodarczych i dobroczynnych, m.in. prezesa zarządu Straży Ogniowej w Łodzi, inicjatora i prezesa Chrześcijańskiego Towarzystwa Dobroczynności. W 1891 r. kupił dobra Hohenfels i przywiązany do nich tytuł barona. Po śmierci spoczął w pięknym neorenesansowym mauzoleum na Starym Cmentarzu, w części katolickiej. Jego synowie byli właścicielami rozległych majątków ziemskich w okolicach ówczesnej Łodzi – Julianowa, Łagiewnik i Dobieszkowa. Podobnie jak ojciec zasiadali w zarządach wielu towarzystw i firm. Juliusz Teodor był prezesem Komitetu Budowy łódzkiej Katedry, a rodzina ufundowała dla niej główny ołtarz. Jego brat Ludwik poślubił Marię hrabiankę Walewską, miał piękny pałac w Łagiewnikach i był głównym akcjonariuszem Grand Hotelu. Wnuk założyciela firmy – Juliusz Ryszard – walczył w 1920 r. z bolszewikami, a w 1939 r. jako porucznik WP dostał się do niewoli sowieckiej i został zamordowany w Starobielsku.

W okresie I wojny światowej fabryka została okradzona i zdewastowana przez Niemców, w opustoszałych halach fabrycznych Juliusz Teodor Heinzel jako przewodniczący kwesty „Ratujcie Dzieci” zorganizował z innymi przemysłowcami dużą wystawę dzieł sztuki.

Po wojnie zakład już nie odzyskał dawnej mocy produkcyjnej, w 1925 r. ogłoszono upadłość firmy, budynki fabryczne były wynajmowane przez Syndyka różnym przedsiębiorcom, m.in. Dawidowi Wajdengartowi – właścicielowi tkalni jedwabnych tkanin na

krawaty, zatrudniającemu 32 robotników; Beniaminowi Chmielnickiemu producentowi chust i szali wełnianych, zatrudniającemu 30 robotników; Zygmuntowi Żyźniewskiemu – właścicielowi firmy „Import Samochodów”; Oskarowi Guhl – prowadzącemu sprzedaż różnych środków chemicznych, barwników i preparatów farmaceutycznych.

Licytacja budynków w 1936 r. przypięczętowała kres tego znanego zakładu. W latach okupacji hitlerowskiej rozebrano część budynków przemysłowych, a inne zaczęto przystosowywać na biura. Po 1945 r. wszystkie pozostałe budynki zamieniono na biura Urzędu Miasta i Rady Miejskiej.

Przybyszewskiego 12

W maju 1920 r. powstała tu niewielka wytwórnia sznurów i lin „Przemysł Powroźniczy – Dresslerowie, Rassalski, Ammer i Gessner” Sp. z o.o., w październiku przystąpił do spółki Erwin Bucholc. Firma otrzymała nazwę Przemysł Powroźniczy „Napęd”. Kierowali nią: Oskar Dressler, Artur Dressler, Ignacy Rassalski, Oskar Bucholtz, Maksymilian Ammer i Oskar Gessner.

Na działce o kształcie wydłużonego trójkąta wzniesiono kantor i liniarnię mającą 180 m długości, wytwarzano tu szpagaty, powrozy i liny o średnicy 12 cm.

W 1930 r. fabryka kolejny raz zmieniła nazwę na Przemysł Powroźniczy „Ig-

nacy Rassalski i S-ka”. Poza Rassalskim zarządzali nią Edward Protze, Oskar Dressler i Roman Vogel. Wtedy także połączono ją z Mechaniczną Przędzalnią Konopi i Fabryką Lin w Rudzie Pabianickiej. Liczba zatrudnionych wzrosła do 230 osób, zakład miał składy w Warszawie i w Bydgoszczy oraz przedstawicielstwa w Gdańsku, Białymstoku i we Lwowie. Był największym polskim producentem lin okrętowych i transmisyjnych, sznurów bawełnianych, konopnych, sisalowych, szpagatów do żniwiarek itp.

W 1941 r. budynki produkcyjne zostały częściowo zniszczone w czasie pożaru, po wojnie firma została przejęta przez Państwo jako „Zakłady Lin i Powroźów”, po 1961 r. występuje pod nazwą Łódzka Fabryka Lin i Sznurów Technicznych „Technolin”. W 1970 r. została włączona do Pabianickich Zakładów Tkanin Technicznych. Od 1986 r. mieściła się tu Spółdzielnia Pracy „Sport-Tur” (odzież sportowa i turystyczna).

Po pożarze w 1991 r. budynki zostały przekazane dawnym właścicielom i są wynajmowane różnym firmom.

Tylna 6

Pod tym adresem występuje znana fabryka tkanin wełnianych rodziny Barcińskich. Historia firmy sięga 1883 r., wtedy to Salomon Barciński (dzięki pomocy teścia Izydora Birnbauma – kupca i przemysłowca) zakupił od Adolfa

Gehliga dużą nieruchomości, położoną w narożniku ul. Widzewskiej (Kilińskiego) i Tylnej. Do inwestycji przyłączyła się firma Moryc Schwartz, Adolf Loew i Syn z Brna. Dokupiono wtedy od Geyerów dalszą część nieruchomości (po stronie północnej), ciągnącą się wąskim pasem pomiędzy ul. Widzewską i Dziką (ul. Sienkiewicza). W 1884 r. wspólnicy założyli spółkę „Welniana Manufaktura” Schwartz, Birnbaum i Loew”, która zatrudniała od 360 do 700 robotników. Barciński był dyrektorem firmy i jej przedstawicielem handlowym.

W 1900 r. rozwiązano spółkę i utworzono nową pod nazwą „Przemysł Welniany S. Barciński i S-ka”, kierowali nią synowie Salomona – Henryk, Marcei i Stefan Barcińscy. W latach I wojny światowej firma poniosła duże straty, dla jej odbudowy powołano Spółkę Akcyjną z kapitałem 4,5 mln zł (6 tysięcy akcji okazicielskich). Przed-

siębiorstwo posiadało przędzalnię wełny, tkalnię, farbiarnię i wykończalnię.

Barcińscy należeli do grona najbar-dziej znanych przemysłowców pochodzenia żydowskiego i słynęli z zamięłowania do pracy społecznej. Henryk był m.in. członkiem zarządów Polskiego Towarzystwa Teatralnego, Towarzystwa „Uczelnia”, Stowarzyszenia Techników, Izby Przemysłowo Handlowej, działał w latach wojny w Radzie Głównej Opiekuńczej – za swą działalność otrzymał Krzyż Oficerski Polonia Restituta. Stefan był członkiem Komitetu Giełdowego, Rady Towarzystwa Wzajemnego Kredytu, skarbnikiem PCK, założycielem i członkiem zarządu Związku Przemysłu Włókienniczego w Polsce. W okresie I wojny światowej działał w Komitecie Obywatelskim i w Radzie Opiekuńczej. Marcei – doktor filozofii, przemysłowiec i literat – uczestniczył z upoważnienia rządu w rozmowach z wierzycielami polskiego przemysłu włókienniczego, zasiadał w radach

nadzorczych Banku Handlowego i Komitetu Giełdowego, był członkiem Komitetu Celnego przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu, organizował pawilon wystawienniczy włókiennictwa na Targach w Poznaniu. Jednocześnie działał w Polskim Towarzystwie Teatralnym, w Towarzystwie Muzeum Nauki i Sztuki oraz w Automobilklubie. Pisał sztuki i recenzje teatralne. Odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Polonia Restituta.

W okresie okupacji hitlerowskiej zakład, przejęty przez Niemców, produkował głównie tkaniny mundurowe. Po wyzwoleniu upaństwowiony, otrzymał nazwę: Zakłady Przemysłu Welnianego im. 9 Maja.

Po likwidacji zakładów w 2002 r. teren pofabryczny przeznaczono pod budownictwo mieszkalne (lofty, bloki). Do dziś przetrwały: przędzalnia z kominem, pałac i biurowiec.

Ryszard Bonisławski

INTERsoft®

INNOWACYJNE PROGRAMY DLA BUDOWNICTWA

ArCADia® SOFT

Wiodący producent i dystrybutor oprogramowania komputerowego dla budownictwa zatrudni:

W DZIALE ROZWOJU OPROGRAMOWANIA

(w ramach współpracy na umowę zlecenie):

Doradców merytorycznych

w zakresie:

1. Projektowanie instalacji i sieci elektrycznych
2. Projektowanie instalacji sanitarnych
3. Kosztorysowanie robót budowlanych, instalacji sanitarnych, instalacji elektrycznych
4. Projektowanie architektoniczne

Poszukujemy osób z doświadczeniem praktycznym i znajomością procedur obowiązujących w projektowaniu.
Mile widziana znajomość oprogramowania komputerowego.

W DZIALE SPRZEDAŻY

Inżynierów sprzedaży

Poszukujemy osób z wykształceniem kierunkowym związanym z budownictwem lub inżynierią środowiska.
Mile widziana znajomość oprogramowania komputerowego.

Zgłoszenia zawierające CV prosimy przesyłać w formie elektronicznej na adres e-mail: intersoft@intersoft.pl, lub tradycyjną pocztą:

INTERsoft, 90-057 Łódź, Sienkiewicza 85/87

Jubileusz 70-lecia

9 kwietnia br. w Łodzi odbyło się wyjazdowe posiedzenie Zarządu Głównego Komitetu Nauki PZITB i Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN połączone z uroczystościami jubileuszowymi dwóch członków naszej Izby: prof. Marii E. Kamińskiej i prof. Artema Czkwianianca z Katedry Budownictwa Betonowego Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska PŁ.

Maria Ewa Kamińska

W 1962 r. ukończyła budownictwo na Wydziale Budownictwa Lądowego PŁ, uzyskując tytuł magistra inżyniera budownictwa lądowego. Pracę zawodową rozpoczęła bezpośrednio po studiach w Katedrze Budownictwa Żelbetowego. W październiku 1971 r. obroniła pracę doktorską pt. „Badania drgań własnych zginanych elementów żelbetowych”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. W. Kuczyńskiego. Podsumowaniem wieloletniej pracy naukowo-badawczej była rozprawa habilitacyjna pt. „Metoda nieliniowej analizy żelbetowych elementów prętowych”, na podstawie której w 1993 r. uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk technicznych.

Swoją pracę naukową i dydaktyczną łączy z działalnością zawodową. Jest autorką lub współautorką ok. 100 opinii i ekspertyz technicznych z zakresu budownictwa ogólnego, konstrukcji żelbetowych i sprężonych. W latach 1999-2005 pełniła funkcję prodziekana ds. Nauki na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska PŁ, a w latach 2005-2008 była dziekanem Wydziału. Była inicjatorką powołania studium doktoranckiego, obejmującego „Zagadnienia nieliniowe w inżynierii budowlanej” i jest jego kierownikiem od 1998 r.

Za działalność naukową i dydaktyczną wielokrotnie otrzymywała nagrody Rektora, a także wyróżnienia i nagrody Ministra Budownictwa. W 1996 r. wraz z prof. A. Czkwianiancem otrzymała nagrodę PZITB im. Wacława Żenczykows-

kiego. W 1984 r. została wyróżniona Złotym Krzyżem Zasługi, w 2007 r. Medalem KEN, a w 2008 r. Medalem im. Profesora Stefana Kaufmana w dowód uznania wybitnego dorobku naukowego, inżynierskiego i dydaktycznego oraz wkładu organizacyjnego.

Od 1987 r. jest członkiem Sekcji Konstrukcji Betonowych Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN. Za długoletnią działalność w PZITB otrzymała Złotą i Srebrną Odznakę tego Stowarzyszenia. W latach 1993-2005 była sekretarzem Zarządu Komitetu Nauki PZITB.

Artem Czkwianianc

Po ukończeniu studiów na Wydziale Budownictwa Lądowego PŁ w 1962 r. rozpoczął pracę w Katedrze Budownictwa Żelbetowego kierowanej przez prof. W. Kuczyńskiego. W 1970 r. obronił pracę doktorską dotyczącą ścinania w żelbecie, której promotorem był prof. T. Godycki-Ćwirko. Od 1978 r. kieruje zespołem prowadzącym obszerne badania związane z technologią betonów. Współpraca z dr inż. Marią Kamińską w obszarze poszukiwania nieliniowej metody przydatnej do analizy żelbetowych elementów prętowych, zaowocowała serią publikacji, referatów oraz w 1993 r. wspólną rozpra-

wą habilitacyjną, w której rozważania teoretyczne zostały zweryfikowane badaniami doświadczalnymi. W październiku 1996 r. objął funkcję kierownika Katedry Budownictwa Betonowego PŁ, a trzy miesiące później uzyskał stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Łódzkiej. W 2006 r. otrzymał od Prezydenta RP nominację profesorską.

Autor lub współautor ponad 150 opinii technicznych oraz ekspertyz z zakresu budownictwa ogólnego, konstrukcji żelbetowych i sprężonych, był także konsultantem i weryfikatorem wielu projektów konstrukcyjnych, w tym wyróżnionego w konkursie ministerialnym projektu Filharmonii Łódzkiej.

Dorobek naukowy Jubilata to liczne publikacje, m.in. 7 monografii, 34 artykuły w czasopismach recenzowanych, 50 referatów opublikowanych w materiałach konferencyjnych. Pod Jego kierunkiem Laboratorium Badawcze Materiałów i Konstrukcji Budowlanych uzyskało w 2004 r. status Laboratorium Akredytowanego w Polskim Centrum Akredytacji.

Od 1963 r. jest członkiem PZITB (sekretarz, przewodniczący Koła Zakładowego przy Politechnice Łódzkiej, przewodniczący Komitetu Nauki OŁ PZITB).

Jubilatom składamy serdeczne życzenia wszelkiej pomyślności i dalszej udanej współpracy z naszą Izłą.

fot. Renata Włoszowska

Z życia Wydziału

Na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Politechniki Łódzkiej powstał – w wyniku reorganizacji części Wydziału – Instytut Inżynierii Środowiska. Reorganizacja ta wynika z faktu przyznania Wydziałowi funduszy unijnych, które otwierają nowe możliwości badawcze i naukowe.

Zarówno program jak i zasady organizacyjne Instytutu są obecnie dyskutowane. Funkcję dyrektora Instytutu od 1 stycznia br. piastuje dr hab. inż. Krzysztof Wojciechowski, prof. PŁ.

Projekt organizacyjny przewiduje utworzenie pięciu jednostek.

1. Zakład Wodociągów i Kanalizacji (kierownik: dr hab. inż. Andrzej Jodłowski, prof. PŁ)

Katedra Wodociągów i Kanalizacji z początkiem 2010 r. została przekształcona w Zakład Wodociągów i Kanalizacji, stanowiąc element struktury Instytutu Inżynierii Środowiska w ramach Wydziału.

Do podstawowych kierunków badawczych Zakładu należy zaliczyć: ocenę niezawodności systemów wodociągowych, szacowanie strat wody w sieciach wodociągowych, badania nad zmianami tendencji w zapotrzebowaniu na wodę w jednostkach osadniczych oraz badania o charakterze technologicznym, dotyczące jakości wody wodociągowej ze szczególnym uwzględnieniem procesów wykorzystywanych podczas przygotowania przed jej dystrybucją. Podjęto również badania nad wykorzystaniem „wody szarej” w wewnętrznych instalacjach wodociągowych z uwzględnieniem aspektów technologicznych jej oczyszczania.

Zakład współpracuje z przedsiębiorstwami wodociągowo-kanalizacyjnymi, realizując dla nich prace badawcze (Zakład Wodociągów i Kanalizacji w Łodzi Sp. z o.o., Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w m. st.

Warszawie SA, Zakład Wodociągów i Kanalizacji miasta i gminy Warta).

Pracownicy Zakładu Wodociągów i Kanalizacji prowadzą zajęcia dydaktyczne na wszystkich kierunkach Wydziału. W Zakładzie realizowane są prace dyplomowe inżynierskie, magisterskie oraz doktorskie.

Laboratorium Zakładu wyposażone jest w wysokiej klasy sprzęt specjalistyczny.

2. Zakład Technologii Odpadów (kierownik: dr hab. inż. Krzysztof Wojciechowski, prof. PŁ)

Tematyka prowadzonych w Zakładzie prac dotyczy oczyszczania ścieków i utylizacji odpadów komunalnych i przemysłowych, za pomocą metod fizycznych, chemicznych i biologicznych. Wykonywane są analizy, koncepcje oraz projekty rozbudowy i modernizacji składowisk, kompostowni i biogazowni, rozwiązania projektowe oczyszczalni ścieków i modernizacji obiektów ze względu na wydajność i efektywność procesów oraz szeroko pojętą ochronę środowiska. Dla wymienionych obiektów istnieje możliwość przeprowadzenia procedury oceny oddziaływania inwestycji na środowisko.

3. Zakład Toksykologii Ekosystemów Miejskich (kierownik: dr hab. inż. Ewa Liwarska-Bizukojć, prof. PŁ)

Praca badawczo-naukowa Zakładu będzie koncentrowała się wokół następujących zagadnień: ocena toksyczności i podatności na biodegradację substancji chemicznych, zwłaszcza nowych produktów wchodzących na rynek, które mogą znaleźć się w obiegu ekosystemów naturalnych i antropogenicznych; szacowanie wartości stężeń inhibicji i tzw. stężeń efektywnych, które będą wykorzystywane do charakterystyki badanych substancji/zanieczyszczeń, jak i do opisu ich rozkładu; śledzenie

losu (ang. *fate*) zanieczyszczeń w ekosystemach naturalnych i miejskich.

4. Zakład Technik Ochrony Wód i Hydrologii Terenów Zurbanizowanych (kierownik: dr hab. inż. Marek Zawilski, prof. PŁ)

Działalność Zakładu obejmuje zagadnienia związane z kształtowaniem cyklu wodnego na terenach zurbanizowanych. W szczególności przedmiotem badań są: opracowywanie zasad budowy systemów odwadniania miast zgodnie z ideą rozwoju zrównoważonego i zasad optymalnego kształtowania zabudowy miast w celu tworzenia korzystnego mikroklimatu oraz krajobrazu, a także ograniczania negatywnych skutków zmian klimatycznych; badania nad odbudową zasobów wodnych miast; rozwój technologii oczyszczania ścieków komunalnych i zagospodarowywania osadów; komputerowe modelowanie zintegrowania systemów odprowadzania i unieszkodliwiania ścieków; wypracowywanie zasad monitoringu systemów odwadniania miast ze szczególnym uwzględnieniem systemów kanalizacji deszczowej i ogólnospławnej; opracowywanie podstaw optymalnej modernizacji istniejących systemów odwadniania miast.

5. Zakład Hydrauliki i Aerodynamiki Środowiska (kierownik: dr hab. inż. Jerzy Prywer, prof. PŁ)

W Zakładzie tym prowadzone będą badania naukowe dotyczące zanieczyszczenia atmosfery, opływu budynków i budowli, odpylania, oporów w instalacjach, filtracji, ruchu wód gruntowych, sedymentacji i aeracji.

W ramach Zakładu prowadzone będą zajęcia dydaktyczne z przedmiotów: hydraulika i hydrologia, hydrologia i nauki o Ziemi, mechanika płynów.

Ponieważ obszar działalności naukowej Zakładu dotyczy zarówno cieczy, jak i gazów, można rozważyć przyjęcie dla niego innej nazwy, tj. Zakład Hydro i Aeromechaniki.

dr inż. Bronisław Hillebrand

Szkolenia

CZAS	MIEJSCE	PROBLEMATYKA
18 czerwca 2010 r. godz. 16.30-19.15	Łódź / Siedziba ŁOIIB ul. Północna 39	Prawa i obowiązki projektanta, kierownika budowy i inspektora nadzoru w procesie inwestycyjnym. Zmiany wprowadzone podczas budowy – zmiany istotne i nieistotne. • mgr Anna Kostrzewska-Krejczy
14 września 2010 r. godz. 16.30-19.15	Łódź / Siedziba ŁOIIB ul. Północna 39	Wybrane zagadnienia z prawa energetycznego – cz. 2 • dr inż. Leszek Szczygieł (Politechnika Łódzka)
22 września 2010 r. godz. 16.30-19.15	Piotrków Trybunalski / Dom Technika ul. Armii Krajowej 24A	BHP w budownictwie – roboty ogólnobudowlane i branżowe. Plan BIOZ. • mgr inż. Dagmara Kupka (Okręgowy Inspektorat Pracy)
24 września 2010 r. godz. 16.00-19.00	Skierniewice / Sala Konferencyjna Przedsiębiorstwa ELIN ul. Kościuszki 8	Prawa i obowiązki projektanta, kierownika budowy i inspektora nadzoru w procesie inwestycyjnym. Zmiany wprowadzone podczas budowy – zmiany istotne i nieistotne. • mgr Anna Kostrzewska-Krejczy
5 października 2010 r. godz. 16.30-19.15	Łódź / Siedziba ŁOIIB ul. Północna 39	Zamówienia publiczne • prof. Andrzej Borowicz (Uniwersytet Łódzki)
8 października 2010 r. godz. 16.00-19.00	Skierniewice / Sala Konferencyjna Przedsiębiorstwa ELIN ul. Kościuszki 8	BHP w budownictwie – roboty ogólnobudowlane i branżowe. Plan BIOZ. • mgr inż. Dagmara Kupka (Okręgowy Inspektorat Pracy)
26 października 2010 r. godz. 16.30-19.15	Łódź / Siedziba ŁOIIB ul. Północna 39	BHP w budownictwie – roboty ogólnobudowlane i branżowe. Plan BIOZ. • mgr inż. Dagmara Kupka (Okręgowy Inspektorat Pracy)

Ze względów organizacyjnych prosimy uczestników szkoleń o wcześniejsze zgłoszenia, których należy dokonywać w biurze ŁOIIB, telefonicznie: 42 632 97 39 lub faksem: 42 630 56 39 albo e-mailem: lod@piib.org.pl. Jeżeli zachodzi konieczność dostarczenia materiałów szkoleniowych – preferujemy osoby, które dokonały wcześniejszego zgłoszenia uczestnictwa.

Dla członków ŁOIIB wszystkie szkolenia są bezpłatne.

BEZPŁATNE KONSULTACJE

Uprzejmie informujemy, że dla członków Łódzkiej OIIB zostały uruchomione **bezpłatne konsultacje** z zakresu zastosowania w budownictwie urządzeń i instalacji, podlegających przepisom **dozoru technicznego**, w tym urządzeń ciśnieniowych, bezciśnieniowych oraz urządzeń transportu bliskiego. Konsultacje prowadzą inspektorzy z Urzędu Dozoru Technicznego w Łodzi w **każdy roboczy dzień tygodnia w godzinach 8.00-15.00** w siedzibie UDT przy ul. Nowej 38.

Wszystkich zainteresowanych prosimy o wcześniejsze telefoniczne lub e-mailowe (idt14@udt.gov.pl) zgłoszenie tematu w dniach poprzedzających konsultacje panom **mgr. inż. Andrzejowi Stawskiemu** (tel. 42 675 68 52) w sprawach dotyczących urządzeń ciśnieniowych oraz **mgr. Krzysztofowi Dębskiemu** (tel. 42 675 68 22) w sprawach dotyczących urządzeń transportu bliskiego. Zapisów można dokonać od poniedziałku do piątku w godzinach pracy UDT, należy przy tym podać swój numer członkowski.

* * *

Ponadto, w siedzibie naszej Izby odbywają się **również bezpłatne konsultacje** z zakresu ochrony przeciwpożarowej, które prowadzi rzeczoznawca **mgr inż. pożarnictwa Tomasz Błażejewski**. Wszystkich zainteresowanych serdecznie zapraszamy w **każdy ostatni czwartek miesiąca w godz. od 16.30 do 18.30** do Centrum Samokształcenia ŁOIIB (pok. nr 14, I p.).

Ze względów organizacyjnych prosimy o wcześniejsze zapisy. Zgłoszeń należy dokonywać w biurze Izby, telefonicznie, faksem lub e-mailem nie później niż na 4 dni przed dniem konsultacji. Przy zgłoszeniu prosimy podać ogólny zakres problemowej sprawy oraz wybrać czas konsultacji, czyli: 16.30-17.00, 17.00-17.30, 17.30-18.00 lub 18.00-18.30. Decyduje kolejność zgłoszeń.

Informacje o składkach

W celu odebrania pierwszego zaświadczenia należy stawić się osobiście (lub dać komuś swoje pisemne pełnomocnictwo) z dowodem osobistym i z dowodami wpłat:

- 150 zł (za 6 miesięcy) lub 300 zł (za 12 miesięcy) na Łódzką Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa (termin ważności zaświadczenia uzależniony jest od wysokości składki wpłaconej na konto ŁOIIB),
- 140 zł (za 12 miesięcy) – z czego 80 zł przeznaczone jest na ubezpieczenie OC, a 60 zł na Krajową Izbę Inżynierów Budownictwa (KIIB).

Każdy członek Łódzkiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa ma indywidualne numery kont: do wpłaty składki na ŁOIIB oraz do wpłaty składki na ubezpieczenie OC i na rzecz KIIB.

Numery kont indywidualnych można sprawdzić na naszej stronie internetowej (www.lod.piib.org.pl) w zakładce „lista członków” oraz na stronie PIIB (www.piib.org.pl). Można stąd również wydrukować blankiety wpłat.

Ważność zaświadczenia liczy się od pierwszego dnia miesiąca, w którym dana osoba została wpisana na listę członków Izby na mocy uchwały Rady ŁOIIB.

Gdy kończy się termin ważności zaświadczenia, należy na 15 dni przed jego upływem (w celu usprawnienia pracy biura prosimy jednak o dokonywanie wpłat **z wyprzedzeniem 30-dniowym**) wpłacić składkę na ŁOIIB (odpowiednio 150 lub 300 zł) i 140 zł na konto Krajowej Rady PIIB (w przypadku gdy upłynęło 12 miesięcy od poprzedniej wpłaty). Po upływie ww. opłat biuro

UWAGA!

Członkowie naszej Izby, którzy otrzymali przypomnienie, informujące, że nie opłacali składek członkowskich przez ponad 6 miesięcy, proszeni są o niezwłoczne uiszczenie zaległych opłat. W przeciwnym wypadku zostaną zawieszani w prawach członka Izby.

Osoby zawieszone w prawach członka ŁOIIB nie mogą liczyć na przywileje przysługujące członkom naszej Izby, np. nie otrzymują „Kwartalnika Łódzkiego” czy też „Kalendarza ŁOIIB”. Ponadto – zgodnie z obowiązującym od 25 maja 2005 r. Regulaminem PIIB w sprawie zasad i trybu zawieszania w prawach członka oraz skreślenia z listy członków – zawieszenie powoduje m.in. utratę czynnego i biernego prawa wyborczego, a w szczególności, wygaśnięcie mandatu delegata na okręgowe i krajowe zjazdy oraz mandatu do pełnienia wszelkich funkcji w organach Izby.

ŁOIIB wysłała członkowi listem poleconym zaświadczenie ważne odpowiednio 6 lub 12 miesięcy.

dokończenie ze str. 23

tektoniczną. W obecnie obowiązującym rozporządzeniu konstrukcję budynku, z punktu widzenia, potraktowano tak samo jak instalacje wewnętrzne, co jest absolutnym nieporozumieniem, świadczącym o braku wśród jego autorów elementarnej znajomości materii i istoty kubaturowego obiektu budowlanego. Otóż architektura wraz z konstrukcją stanowią materię obiektu kubaturowego, a wszelkie instalacje są jedynie elementami niezbędnego wyposażenia.

Oczywiście, można dyskutować w nieskończoność czy architektura to obudowa konstrukcji, czy konstrukcja to wypełnienie architektury. Tak czy inaczej, materia budynku jest jedna i nierozłączna.

Z tego oczywistego wywodu wynika jasno, że zbiór zagadnień związanych z konstrukcją i architekturą budynku musi mieć i ma wiele elementów znajdujących się w kręgu działalności projektowej zarówno architekta jak i inżyniera-

-konstruktora. Dlatego też zakres uprawnień projektowych, przewidzianych dla tych dwóch grup zawodowych, powinien się wzajemnie zająć, co oznacza w praktyce konieczność nadawania inżynierom budownictwa ograniczonych uprawnień architektonicznych, a architektom ograniczonych uprawnień konstrukcyjnych w projektowaniu.

Oczywiście, nasuwa się pytanie, jak urzeczywistnić te słuszne dążenia. Można działać wielotorowo, ale przede wszystkim należy uzyskać akceptację i poparcie oraz dążyć do podjęcia stosownych kroków przez Krajową Izbę Inżynierów Budownictwa, która aktywnie uczestniczy w pracach legislacyj-

nych związanych z wykonywaniem zawodu inżyniera budownictwa.

Na IX Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym ŁOIIB jedna z delegatek złożyła wniosek w tej bardzo ważnej dla całego środowiska sprawie. Został on przyjęty i skierowany do dalszego procedowania.

Niewątpliwie, istnieje konieczność rozwiązania tego, zarysowanego tu dość ogólnie, ale złożonego przecież problemu. Mam nadzieję, że ten głos doprowadzi do rozpoczęcia szerokiej dyskusji na poruszony w artykule temat, do czego niniejszym zapraszam Koleżanki i Kolegów.

Piotr Filipowicz

Czytelnia prasy technicznej

Uprzejmie informujemy, że 30 marca 2010 r. w siedzibie ŁOIIB przy ul. Północnej 39, w pomieszczeniu nr 02 (podpiwniczenie), została uruchomiona czytelnia prasy technicznej, wyposażona w dwa stanowiska czytelnicze i jedno stanowisko komputerowe z dostępem do Internetu. Czytelnia jest czynna od poniedziałku do piątku w godz. 10.00-20.00.

Serdecznie zapraszamy!